

the
PLAIN TRUTH
a magazine of understanding
(NEDERLANDSE EDITIE)

de

ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

HAILE SELASSIE
Keizer van Ethiopië

de ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

6e jaargang No. 11

Wereldoplage: 2 819 239

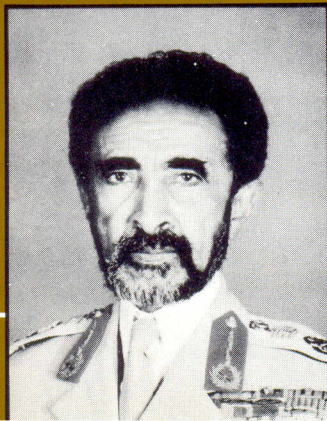
December 1973

ARTIKELEN

Mijn bezoek aan het Internationaal Gerechtshof	2
Is dit de eindtijd?	13
Wat de wereld zoekt in Kerstmis	18
Zorg dat het uw kind niet overkomt	24
Wat verstaat u onder zonde?	33

RUBRIEKEN

Persoonlijk	1
Vooruitlopend nieuws	11
Wat u kunt doen	36
Wat onze lezers schrijven	40
Euronieuws	41

ONZE OMSLAGFOTO

Zijne Keizerlijke Majesteit Haile Selassie van Ethiopië, drager van o.a. het Grootkruis van de Orde van Salomo, begon zijn regeringsperiode in 1916 als regent voor zijn tante, keizerin Zaoeditoe. In 1928 werd hij tot negus (koning) uitgeroepen en in 1930, na de dood van de keizerin, tot negusa nagast (koning der koningen).

Hoe uw abonnement betaald werd

Uw reeds betaalde abonnement werd mogelijk gemaakt door de bijdragen van degenen die vrijwillig medewerkers geworden zijn in de ondersteuning van dit wereldomvattende werk. Ambassador College is als een afzonderlijke instelling verbonden aan de Worldwide Church of God, Pasadena, Californië, VS, en een gedeelte van de financiële behoeften van het werk wordt door die Kerk gedragen. De uitgevers hebben niets te koop en hoewel bijdragen dankbaar aanvaard worden, wordt het publiek nooit om financiële steun verzocht.

President-directeur en hoofdredacteur
Herbert W. Armstrong

Vice-voorzitter en adj.-hoofdredacteur
Garner Ted Armstrong

Algemeen redacteur: Herman L. Höh

Chef-redacteuren: David Jon Hill, Raymond F. McNair

Redacteur vormgeving: Arthur A. Ferdig

Kernredactie: William F. Dankenbring, Jerry J. Gentry, Gene H. Hogberg, Paul W. Kroll

Redacteuren en medewerkers: Robert Boraker, Robert L. Kuhn, Cliff C. Marcussen, Ernest L. Martin, Gerhard O. Marx, Patrick A. Parnell, Richard C. Peterson, Paul Royer, Richard H. Sedliacik, Charles F. Vinson, Eugene M. Walter, William R. Whitehart

Correspondenten: Bonn: John Karlson; Brussel: Ray Kosanke; Genève: Colin Wilkins; Johannesburg: Robert Fahey; Londen: Roderick C. Meredith; Manila: Colin Adair; Mexico: Enrique Ruiz; Sydney: Dennis G. Luker; Vancouver: Dean Wilson; Washington D.C.: Dexter H. Faulkner

Documentatie en nieuwsdienst: Jeff Calkins, Chris L. Carpenter, Werner Jebens, Paul Knedel, Jeff Moss, David Price, Rodney Repp, Donald D. Schroeder, Marc Stahl, Keith Stump

Ontwerp en uitleg: Allen Merager, Ron Lepaska, Monte Wolverton

Fotoredacteur: David Conn; *Fotografen:* Alan Beardsmore, Gary George, Ian Henderson, Mike Hendrickson, Alfred Hennig

Administrateur: Albert J. Portune

Directeur uitgeverij: C. Wayne Cole

Hoofd distributie: David Jon Hill

Nederlandse Editie

Redactiestaf: Roy McCarthy, Dick Gagel, Mathieu Janssen, Han Wilms, Iepke Klarenberg, Thea Clay, Jeannette van Pelt

Grafische verzorging: John Dunn, Tony Morrell

The PLAIN TRUTH wordt maandelijks (behalve het gecombineerde nummer van juli-augustus) gedrukt door Ambassador College Press, Pasadena, Californië, VS; St. Albans, Engeland; en door Ambassador Press Pty. Ltd., North Sydney, Australië. Duitse en Nederlandse edities worden uitgegeven te St. Albans, Engeland; Spaanse en Franse edities te Pasadena, Californië, VS. © 1973 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

STEL eens dat de Volkenbond in 1935 gehoor gegeven had aan het beroep dat Haile Selassie op dit lichaam deed en naar diens waarschuwingen had geluisterd? Zou dat niet de Tweede Wereldoorlog kunnen hebben voorkomen en zodoende het gehele verloop van de wereldgeschiedenis gewijzigd hebben?

Denk eens in wat er zou hebben kunnen gebeuren!

Geen Tweede Wereldoorlog — geen Korea — geen Vietnam! Geen desintegratie van het Britse imperium — geen verlies van de trotse kracht van de Verenigde Staten, maar een krachtige stem waarnaar alle landen met respect zouden luisteren. De VS bezitten die kracht, maar zijn sinds de Tweede Wereldoorlog bang geweest om nog een enkele oorlog te winnen.

Denk eens in hoe dat *uw* gehele levensloop had kunnen wijzigen!

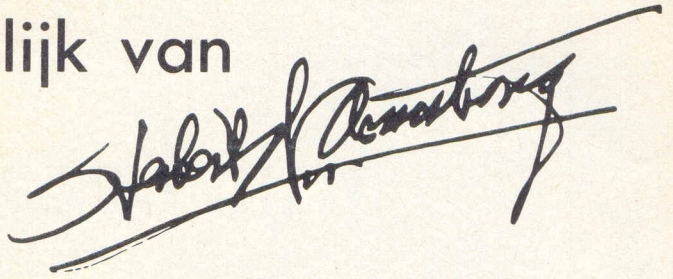
Mussolini viel in 1935 Ethiopië binnen. Hij zei: „Het is tijd dat er gehoor wordt gegeven aan de stem van het fascisme!” In datzelfde jaar begon het Duitsland van Hitler zich te herbewapenen.

Keizer Haile Selassie deed te Genève persoonlijk een dramatisch beroep op de Volkenbond om deze groeiende fascistische bedreiging van de wereldvrede in Ethiopië een halt toe te roepen, vóórdat het Frankrijk en Engeland zou binnen rukken en de grootste wereldbrand in de geschiedenis zou veroorzaken.

Was het niet deze man, die er aanspraak op maakt een afstamming van koning Salomo via de koningin van Scheba te zijn, die profeteerde dat als de fascistische legers er niet van weerhouden werden Ethiopië binnen te rukken, geheel West-Europa onder de voet gelopen zou worden? — dat het Britse imperium zou ophouden een wereldrijk te zijn? — dat er niets dan ellende zou volgen voor de democratische landen van West-Europa en de Verenigde Staten? — oorlog, economische misère en politieke beroeringen?

Maar de Volkenbond bezat geen kracht! En de democratische landen waren niet van mening dat het op een grote oorlog zou uitlopen. Ze lieten het hulpeloze Ethiopië dus in de steek en Mussolini pikte het in. Het werd

Persoonlijk van

Ontmoeting met een der langstregende en bekendste vorsten ter wereld

bij Italiaans Somaliland en Eritrea gevoegd, en dit geheel werd, met Italië, uitgeroepen tot een fascistische herleving van het **ROMEINSE RIJK**.

Ondertussen ging Hitler door met de herbewapening van Duitsland en begon zijn eisen te stellen. Eerste minister Chamberlain van Engeland gaf toe aan Hitlers eisen, en beweerde dat hij (Chamberlain) „vrede in onze tijd” had gebracht.

Hitler sloot een verdrag met Mussolini — de as Berlijn-Rome — en liep Polen en West-Europa onder de voet. Hoewel de as-mogendheden de oorlog verloren, viel het Britse imperium uiteen en de Verenigde Staten verloren hun trotse kracht. Groot-Brittannië en de VS werden bezocht door economische en politieke moeilijkheden, terwijl de landen die de oorlog verloren hadden grote industriële en economische macht verwierven. Momenteel zijn de dollar en het pond geen sterke valuta's en verkeren in ernstige moeilijkheden.

Ja, áls nu eens. Hoe geheel anders zou de geschiedenis verlopen zijn indien Engeland en Frankrijk in 1935 Ethiopië daadwerkelijk te hulp waren gekomen.

Keizer Haile Selassie moest naar Engeland uitwijken en keerde pas op 5 mei 1941 aan het hoofd van zijn strijdkrachten, gesteund door Engelse troepen, in zijn hoofdstad Addis Abeba terug.

Naar aanleiding van zijn persoonlijk pleidooi voor de Volkenbond in

1935 werd Haile Selassie een der bekendste staatshoofden ter wereld.

Hij werd in 1930 tot keizer uitgeroepen en kan dientengevolge bogen op een van de langste regeringsperiodes van onze tijd.

Naar geen enkele ontmoeting met een regeringshoofd of hoofd van een groot industrieel concern heb ik meer uitgezien dan naar dit met de vorst die zo lang aan de regering is geweest.

Sinds mijn 19e jaar heb ik mijn gehele leven in min of meer nauw contact gestaan met de „groten der aarde”, zoals hoofddirecteuren van grote ondernemingen en van grote banken, uitgevers en pedagogen, en recentelijk met regeringshoofden en leiders van naam. Maar geen van hen scheen die uitzonderlijke persoonlijkheid te bezitten als keizer Haile Selassie.

Ik heb dus vanaf afgelopen maart, toen ik onverwachts uitgenodigd werd hem te ontmoeten, bijzonder naar dit bezoek uitgezien.

Toen ik voor dit bezoek werd uitgenodigd was ik in New Delhi voor een lunch, de gast van dr. Nagendra Singh. Dr. Singh is een der vooraanstaande exponenten voor wereldvrede door internationaal recht. Hij was tot aan zijn recente benoeming als rechter aan het Internationaal Gerechtshof te Den Haag de eerste secretaris van president Giri van India.

Andere gasten die aanzaten waren Ato Getachew Mekasha, de ambassadeur
(Zie verder pagina 37)

Mijn bezoek aan het Internationaal Gerechtshof

LAATSTE KANS OP VREDE?

In dit artikel wordt een beschrijving gegeven van de werkzaamheden van wat wellicht 's mensen laatste kans is op het tot-standbrengen van wereldvrede. Hangt het lot van de wereld — van ons allen — af van het welslagen ervan?

door Herbert W. Armstrong

WELKE betekenis zou het Internationaal Gerechtshof in Den Haag in uw leven en het mijne kunnen hebben? Er bestaat veel kans dat tal van onze lezers maar heel weinig of bijna niets van deze rechtbank afweten.

Toch is deze het allerlaatste instrument dat de mens na zesduizend jaar streven ontwikkeld heeft om een eind aan oorlogen te maken.

Op uitnodiging van een der eminente rechters ervan heb ik het Hof bezocht om u de echte waarheid te brengen over de ultieme instelling die

de mens heeft opgericht om wereldvrede te verwezenlijken.

De uitnodiging kwam van mijn goede vriend dr. Nagendra Singh uit India, thans als rechter verbonden aan dit hoogste gerechtshof. Dr. Singh is een der meest vooraanstaande pleitbezorgers voor wereldvrede op grondslag van internationaal recht. Ik heb dr. Singh leren kennen in New Delhi tijdens mijn bezoeken aan president Giri van India. Dr. Singh was destijds eerste secretaris van de president.

Doordat wij beiden voor wereldvrede werken — ik door middel van

opvoeding in de levenswijze die tot vrede leidt, hij door bestuur gebaseerd op internationaal recht — zijn dr. Singh en ik goede vrienden geworden. Hij heeft het studentencorps van Ambassador College toegesproken — tweemaal op de campus in Engeland en ook in Pasadena.

Dr. Singh heeft aan een aantal beroemde universiteiten de hoogste graden in de rechtsgeleerdheid behaald en zijn gehele leven voor wereldvrede gewerkt. En nu is hij rechter in het hoogste gerechtshof ter wereld, daartoe gekozen door de Algemene Vergadering der Verenigde

ZITTEND van links naar rechts: Nagendra Singh; Herbert W. Armstrong; president van het Internationaal Gerechtshof, Manfred Lachs; en Stanley R. Rader. De foto werd gemaakt in het Vredespaleis te Den Haag.

J. Th. Piek

Naties en de Veiligheidsraad. Zodra hij deze eervolle benoeming had ontvangen drong hij er bij mij op aan het Gerechtshof te bezoeken.

De ultieme vredespoging

Deze gerechtelijke arm van de Verenigde Naties is de grootste en ultieme poging van de mens om een einde te maken aan oorlog en om een vreedzame wereld in te luiden. Sommigen trachten aan oorlog een einde te maken door massademonstraties tegen oorlog. Maar in Den Haag hopen ernstige en deskundige mannen die hun leven aan de studie van

internationaal recht hebben gewijd, vrede door dat vreedzame middel te bereiken.

Op de avond van mijn aankomst in Den Haag werd te mijner ere een diner aangeboden. Het werd door verscheidene rechters van het Hof bijgewoond. Onder hen waren de president en de deken van het Hof; de Amerikaanse rechter H.S. Dillard; hun echtgenoten, alsmede ambassadeurs van een aantal landen met hun echtgenoten en andere gasten. Ik had het voorrecht dit voornamelijk gezelschap toe te spreken.

De volgende morgen ontmoette ik

dr. Singh en de heer Manfred Lachs, president van het Hof, in het imposante en monumentale Vredespaleis, de zetel van het Hof dat een geschenk was van Andrew Carnegie en in 1913 geopend werd. President Lachs leidde mij, vergezeld door Stanley Rader, de raadsman en adviseur van Ambassadeur College (die mij gewoonlijk op internationale reizen vergezelt), door het gehele gebouw rond.

U leest een tijdschrift dat begrip wil wekken. Het is essentieel dat u de aanleidingen tot oorlogen begrijpt en inziet wat de mensheid doet om te trachten tot vrede te komen. Zijn

EEN UNIEKE FOTO — het voltallige Hof ter gelegenheid van de openbare zitting in de zaak van Pakistan contra India in juni 1973. Het Vredespaleis waar de zittingen worden gehouden, is een schenking van Andrew Carnegie.

J. Th. Piek

deze oprechte en toegewijde geleerden, die de toepassing van internationaal recht bepleiten, eindelijk met de ware oplossing van het grootste probleem der mensheid gekomen?

Zesduizend jaar lang hebben leiders op nationaal en internationaal niveau naar wereldvrede gestreefd. Toch nemen oorlogen en gewelddadigheid toe! Hoe komt dat?

Negenenvijftig jaar geleden kwam het tot de Eerste Wereldoorlog. Het bloed van tienduizenden doordrenkte de modderige loopgraven aan de Somme en bij Verdun. De stemmen van miljoenen zeiden: „Aan dit soort slachting moet een einde komen!” Staatslieden verkondigden: „Dit is de oorlog om aan alle oorlogen een einde te maken!”

Miljoenen gelóófd en werkelijk dat oorlog tenslotte zo iets verschrikkelijks was geworden dat niemand er ooit meer een zou durven beginnen. Toen op 11 november 1918 de wapenstilstand kwam, geloofde een groot deel van de wereld werkelijk dat er tenslotte voorgoed een einde aan oorlogen was gekomen. Ik woonde toen in Chicago. Mijn vrouw en ik werden opgenomen in de wilde, waanzinnige, uitgelaten overwinningsoes van miljoenen mensen in de binnenstad van Chicago. Wij hadden onze eerste baby van een half jaar oud bij ons en probeerden ons door de schreeuwende, elkaar verdringende menigte een weg te banen van mijn kantoor naar de luchtspoorweg. Snipers papier van duizenden verscheurde telefoonboeken dwarrelden als een zware sneeuwval uit de ramen van wolkenkrabbers neer.

O blijde, gelukkige dag! Er zou nooit meer oorlog zijn. EINDELIJK VREDE!

O ja?

De wereld heeft sindsdien onder meer dan 100 oorlogen geleden, waaronder de veel grotere, nog afschuwelijkere Tweede Wereldoorlog. Nu hebben wij kernwapens. Nu bezitten wij zulke machtige wapens dat ze de gehele mensheid van de aarde kunnen wegvagen! Nu zegt de wereld weer: „Niemand zou ooit een kernoorlog dŭrven beginnen!”

Ja, het is tijd dat wij tot inzicht komen. De mensheid kan zich geen kernoorlog veroorloven. Maar kan hij voorkómen worden? Kan het Internationaal Gerechtshof hem voorkomen? Of de Verenigde Naties?

Ga eens bij de geschiedenis te rade. Oorlog voeren is een der voornaamste

bezigheden der mensheid geweest. Sinds het begin van de geboekstaafde geschiedenis zijn er — volgens computerberekeningen — bijna 15 000 oorlogen geweest. En tijdens al deze honderden en duizenden jaren hebben mensen naar vrede gestreefd.

Of wij oorlog dan wel vrede hebben, er moet hiervoor een oorzaak zijn. Ten einde oorlog te voorkomen moeten wij de remedie vinden om er een eind aan te maken. Ten einde vrede te krijgen moeten wij de remedie vinden die vrede tot stand zal brengen. Klinkt dit te eenvoudig? Er is evenwel een levenswijze die wereldvrede zal brengen!

De leiders van deze wereld hebben getracht een methode te vinden om internationale geschillen op vreedzame wijze te regelen. Er móet eenvoudig een middel zijn, zo redeneerden ze. Het is een kwestie van leven of dood!

Vandaar dat onze pleitbezorgers voor internationaal recht als volgt redeneren: landen hebben wetten gemaakt om de maatschappelijke orde te bewaren. Deze wetten leggen gedragsnormen voor personen binnen de landsgrenzen vast. De politie ziet toe dat ze nageleefd worden, rechtbanken interpreteren ze en berechten overtreders.

Vervolg deze lijn: wanneer er geschillen (waarom zou men niet eerlijk zijn en ze „belangenconflicten” noemen?) tussen staten of provincies binnen een land ontstaan, leggen deze onder normale omstandigheden hun onenigheid ter beslissing voor aan een hoog nationaal gerechtshof.

Nog een stap verder: dit heeft velen ertoe gebracht te vragen: „Waarom zouden we niet zo'n systeem op *internationaal* niveau kunnen scheppen om wereldvrede en stabiliteit te handhaven? Waarom kunnen er geen wetten worden ingevoerd die gedragsnormen voor *naties* vastleggen? Waarom zouden de naties hun geschillen niet ter beslechting aan een internationaal gerechtshof kunnen voorleggen in plaats van er oorlog over te voeren?”

Het leek een nobele gedachte. De voormalige Engelse premier Clement Attlee zei eens: „Een of andere internationale rechtsinstantie is noodzakelijk indien wij niet ten onder willen gaan”.

Maar, zoals dr. Singh in zijn toespraken tot ons studentencorps heeft benadrukt, recht zonder macht is krachteloos, en macht zonder recht

is anarchie. Bij het Internationaal Gerechtshof hebben wij recht, maar zonder macht. Daarom schijnt in deze fase van de geschiedenis het bereiken van internationaal rechtsgezag nog ver weg!

En met atoomraketten op scherp gesteld, gereed om heel de mensheid van de aarde weg te vagen, hebben wij niet zoveel tijd meer tot onze beschikking.

Dr. Singh vertelde mij tijdens mijn bezoek dat, voor zover hem bekend, geen land tot op dat ogenblik ooit geweigerd had zich aan een besluit van het Hof te onderwerpen. Maar sindsdien hebben Frankrijk en IJsland geweigerd aan injuncties van het Gerechtshof gehoor te geven. Frankrijk weigerde het besluit tot het nemen van een proef met een waterstofbom in de Stille Oceaan te herroepen. In dit geval was Frankrijk niet een der partijen die hun geschil aan het Hof hadden voorgelegd. Het Hof handelde in dit geval op eigen initiatief. Doorgaans behandelt het Hof alleen zaken die er door twee of meer landen vrijwillig aan worden voorgelegd. Dezelfde situatie deed zich voor in het geval van IJsland, waarvan de vertegenwoordigers weigerden te verschijnen in een zaak die de grenzen van territoriale wateren betrof.

Maar waarom wordt deze mogelijkheid, gebaseerd op internationaal recht, niet verwezenlijkt? Waarom hebben wij in het Internationaal Gerechtshof internationaal recht zonder macht? Laten we eens de ontwikkelingen in het verleden nagaan die tot de vestiging van het tegenwoordige Hof hebben geleid.

Feitelijk is het in de 16e eeuw begonnen. Een internationale rechtsorde — omschreven als het samenstel van regels, beginselen en maatstaven die door landen in hun betrekkingen met elkaar algemeen in acht genomen en als bindend beschouwd worden — begon vorm aan te nemen. Sommige van deze regels ontwikkelden zich in de loop van vele jaren van gewoonten. Andere waren in verdragen vastgelegd.

Regels betreffende de rechten van koopvaardijsschepen in buitenlandse havens, uitlevering van misdadigers, rechten van ambassadeurs en diplomatieke vertegenwoordigers, en de rechten van doorvaart door territoriale wateren zijn slechts enkele voorbeelden van regels die zich tot internationaal recht hebben ontwik-

keld. Dan waren er oorlogswetten, zoals regels voor de behandeling van krijgsgevangenen en regels tegen het aanvallen van onverdedigde steden.

Natuurlijk werden vele hiervan dikwijls geschonden. Dit bewees slechts dat wat zich ontwikkelde, internationaal recht zonder vermogen tot ten uitvoerlegging was. Een voorwaarde voor bestuur door middel van internationaal recht is een rechtbank om dit geheel van internationaal recht te interpreteren en daarop gebaseerde besluiten te nemen. Thans zien velen in het Internationaal Gerechtshof te Den Haag het embryo van een gerechtshof dat even doeltreffend zou zijn als rechtbanken

een gerechtshof in de ware zin. Tegen het einde van de Eerste Wereldoorlog kwamen deze rechtbank en de Haagse Vredesconferentie van 1899 vaak in het nieuws. President Woodrow Wilson van de Verenigde Staten kreeg veel aandacht in de pers met zijn hardnekkig streven om door middel van zijn Volkenbond die oorlog inderdaad to maken tot de oorlog die aan alle oorlogen een einde zou maken.

De volgende stap in de ontwikkeling van het tegenwoordige gerechtshof kwam in 1922. In dat jaar werd wat tijdens de Haagse Vredesconferenties was begonnen, door Volkenbondsstatuut belichaamd in het Per-

bond overgenomen door de nieuwgevormde Verenigde Naties.

Ik heb van begin tot einde de conferentie van San Francisco bijgewoond, waar het Handvest van de VN werd ontworpen. Ik heb redevoeringen gehoord van leiders van aanzien die zeiden dat dit de „laatste kans” van de wereld op vrede was. Maar zodra de plenaire zittingen, ten gerieve van het publiek, voorbij waren en de diplomaten in besloten vergaderingen bijeenkwamen, vlogen ze elkaar als dolle honden naar de keel en vochten verwoed voor zelfzuchtige voordelen, waarbij iedereen erop uit was om van de anderen zoveel mogelijk in te pikken als ze maar konden. Dit is feitelijk de manier waarop diplomaten 6000 jaar lang „voor wereldvrede gevochten” hebben!

Het Permanent Hof van Internationale Justitie van de Volkenbond werd opgevolgd door het Internationaal Gerechtshof van de Verenigde Naties. Aan het Handvest van de VN is als een integrerend onderdeel gehecht een 70 artikelen omvattend statuut waarin de organisatie en de werkwijze van het Hof geformuleerd zijn.

Het Internationaal Gerechtshof dat in Den Haag zetelt, bestaat uit 15 vooraanstaande en hoogst deskundige rechters uit verschillende landen. Er mogen geen twee uit hetzelfde land komen. Ze worden met eenparigheid van stemmen door de Algemene Vergadering en de Veiligheidsraad gekozen voor een periode van 9 jaar en zijn herkiesbaar. Iedere drie jaar worden er verkiezingen gehouden; voor vijf zetels worden dan leden gekozen of herkozen. Een rechter mag zich niet aan andere bezigheden wijden of politiek geëngageerd zijn. Een rechter kan met eenparigheid van stemmen door de andere rechters worden afgezet.

Alle besluiten worden door een meerderheid van de aanwezige rechters genomen, waarbij negen een quorum vormen. Bij staking van stemmen heeft de president van het Hof de beslissende stem. Het Hof kiest iedere drie jaar zijn president en vice-president, en dezen kunnen herkozen worden. Alle besluiten zijn op de beginselen van internationaal recht gebaseerd. Alle besluiten zijn definitief en er is geen beroep.

Tenzij de een of andere superwereldregering snel handelend kan optreden, zijn de vooruitzichten op vrede en menselijke vooruitgang duister en twijfelachtig.

— Sir Winston Churchill

binnen nationale landsgrenzen — een soort van wereldrechtbank die daadwerkelijk kan optreden. Maar op dit punt stuiten wij op het ware probleem — hoe een uitspraak op het internationale vlak werkelijk uit te voeren.

Velen stellen momenteel hun hoop voor de wereld op de toekomst van dit instituut.

De Haagse Vredesconferenties

Door de met bloed doordrenkte bladzijden der geschiedenis verspreid vindt men enkele voorbeelden van landen die erin hebben toegestemd enkele geschillen door een gerechtelijke schikking in plaats van door oorlog bij te leggen. Ze stelden voor een bepaalde gelegenheid niet-permanente rechtbanken in, bekend als *ad hoc* hoven van arbitrage. Maar wat men het meest nodig had, was een *permanent* gerechtshof.

Op de Haagse Vredesconferentie van 1899 werd de keuze van bevoegde en onpartijdige rechtsgeleerden iets gemakkelijker gemaakt voor landen die geschillen door arbitrage wilden oplossen. Tijdens deze conferentie werd het Permanente Hof van Arbitrage in het leven geroepen. In 1907 werd een tweede vredesconferentie gehouden.

In werkelijkheid was deze gewichtige instelling noch permanent, noch

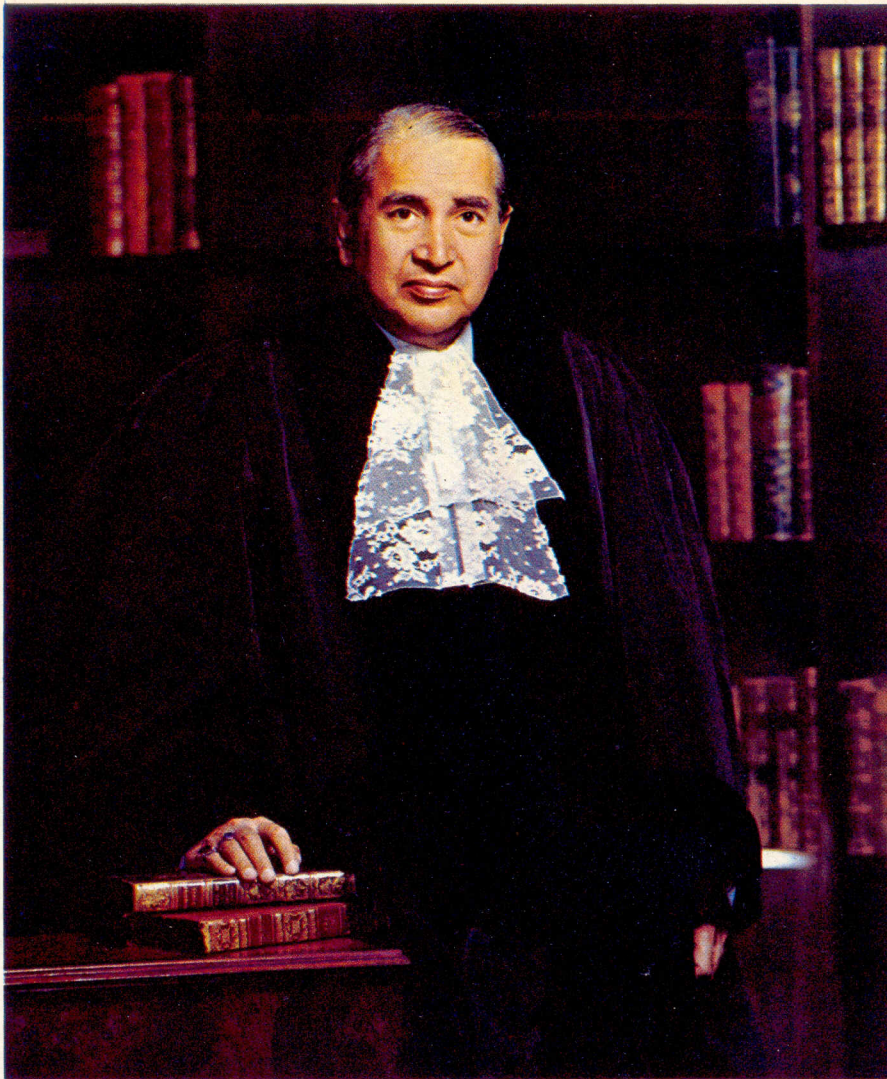
manent Hof van Internationale Justitie.

Hier had men dus eindelijk een permanent lichaam dat een echt gerechtshof was, waartoe landen zich te allen tijde konden wenden. Ik zeg „konden”. Het was een volkomen vrijwillige zaak. De tegenstanders van Woodrow Wilsons Volkenbond verklaarden luidkeels dat het gehele geval volstrekt machteloos was, omdat het zijn uitspraken geen kracht kon bijzetten, zoals o.a. Theodore Roosevelt nadrukkelijk beweerde. Ik heb veel redevoeringen in deze geest gehoord. En, zoals dr. Singh thans zegt, recht zonder macht is krachteloos, en macht zonder recht is anarchie — en wij zijn in de hedendaagse wereld van allebei getuige!

Dit Hof, zoals voorzien in het handvest van de Volkenbond, was een permanent gerechtshof van 15 juristen die geen ander beroep hadden en al hun tijd aan het Hof wijdden. Maar het Hof was niet bij machte oorlogen te voorkomen. Het beschikte evenmin als de Volkenbond over een macht om zijn uitspraken kracht bij te zetten.

Het huidige Internationaal Gerechtshof

Na de Tweede Wereldoorlog, in 1945, werd het werk van de Volken-

Desmond Groves

DR. NAGENDRA SINGH van India, thans verbonden aan het Internationaal Gerechtshof.

Waarom blijft er oorlog?

Hier hebben wij dus eindelijk een echte „wereldrechtbank”. Ze bestaat uit eminente, onberispelijke, hoogst deskundige rechters van verschillende nationaliteiten, die beschikbaar zijn voor het bijleggen van internationale geschillen door vreedzame middelen.

Alle landen verklaren dat zij vrede willen. Maar ofschoon er in verschillende delen van de wereld gewapende conflicten woeden, heeft het Internationaal Gerechtshof op het ogenblik bitter weinig zaken op de rol staan. Hoe komt dat? Vanwaar die paradox?

In alle landen zegt men dat men vrede wil! Sinds de dageraad der geschiedenis hebben staatslieden naar wereldvrede gestreefd. Toch gaan landen heden ten dage voort met oorlog voeren, al is de gerechtelijke instelling aanwezig om dit te voorkomen!

Treft het Internationaal Gerechtshof schuld? Beslist niet. Het is bereid en in staat in te grijpen — *indien de landen bereid zijn dit toe te laten!*

Wat is er dan fout gegaan? In de instelling van het Hof hebben wij recht maar geen gezag — geen macht — geen kracht! En recht zonder *macht* is krachteloos!

Beperkte rechtsbevoegdheid

Het Internationaal Gerechtshof heeft slechts rechtsbevoegdheid gekregen over geschillen die eraan worden voorgelegd door de landen die bij het geschil betrokken zijn. Beide partijen moeten het erover eens zijn dat hun zaak door het Hof wordt gehoord en beslist. Indien bijvoorbeeld land A een grensgeschil met land B heeft, moeten zowel A als B erin toestemmen het geschil ter beslechting aan het Hof voor te leggen. Het Hof heeft geen macht om het tweetal te gelasten ter rechtzitting te verschijnen; evenmin kan land A land B tegen de wil van land B voor het gerecht dagen. De eventuele gedaagde, niet de eminente rechters van het Hof, maakt uit of het tot een rechtszaak zal komen.

Met andere woorden, het denkbeeld van vreedzame regeling door middel van internationaal recht en justitieel optreden, dat geschillen op *nationaal* niveau beslecht, is niet verwerkt in de opzet van dit hoogste gerechtshof.

Ik heb al eerder melding gemaakt van het geval van Frankrijks voorgenomen atoomproeven in de zuid-

HET INTERNATIONAAL GERECHTSHOF

	<i>Einde ambtstermijn</i>
Jose Maria Ruda (Argentinië)	1982
Louis Ignacio-Pinto (Dahomey)	1979
Cezar Bengzon (Filippijnen)	1976
André Cros (Frankrijk)	1982
Nagendra Singh (India)	1982
Fouad Ammoun, vice-president (Libanon)	1976
Charles D. Onyeama (Nigeria)	1976
Manfred Lachs, president (Polen)	1976
Isaac Forster (Sénégal)	1982
Federico De Castro (Spanje)	1979
Eduardo Jiménez De Arechaga (Uruguay)	1979
Platon D. Morozov (USSR)	1979
Sir Humphrey Waldock (Verenigd Koninkrijk)	1982
Hardy S. Dillard (VS)	1979
Sture Petren (Zweden)	1976

lijke Stille Oceaan. In mei 1973 wendden Australië en Nieuw-Zeeland zich tot het Hof in een poging de kernproeven te beletten. Frankrijk was niet bereid het geschil aan het Hof voor te leggen, op grond van het feit dat de bevoegdheid van het Hof geschillen betreffende kwesties van nationale verdediging uitsloot.

Dit gebrek aan dwingende rechtsbevoegdheid — gebrek aan macht — brengt landen ertoe zich slechts tot het Hof te wenden wanneer dit in hun voordeel schijnt. De meeste door het Hof gemaakte uitspraken hebben betrekking op zaken van betrekkelijk ondergeschikt belang.

Bovendien heeft het Hof *geen macht* erop toe te zien dat zijn arresten uitgevoerd worden, zelfs wanneer beide landen besloten hadden hun zaak aan het Hof voor te leggen.

Dientengevolge heeft het Internationaal Gerechtshof helaas weinig invloed op het gedrag van individuele landen gehad. Het wordt algemeen als het zwakste instrument van de Verenigde Naties beschouwd, maar niet door een fout die het eigen zou zijn. Het is door de landen die het hebben opgericht, zodanig georganiseerd dat het machteloos is de oogmerken van een supermogendheid te dwarsbomen of wat dat betreft, van welke andere mogendheid ook.

De tegenwoordige status

Na duizenden jaren van menselijke pogingen ter voorkoming van oorlog, hebben wij thans de Verenigde Naties — even hulpeloos en onmachtig als de voorganger ervan, de Volkenbond. En wij hebben de gerechtelijke arm ervan, het Internationaal Gerechtshof.

De mensheid is nu zover gevorderd dat ze over een justitiële instelling beschikt voor het beslechten van geschillen. Ondanks zijn beperkingen en gebrek aan macht, heeft het Hof stellig bijgedragen tot het handhaven van de wereldvrede. Het ter beslissing voorleggen van geschillen aan het Hof heeft soms de scherpte ontnomen aan onenigheden die anders wellicht tot iets veel ernstiger waren uitgegroeid. Voorts zijn enkele oude geschillen door onderhandelingen opgelost, nadat een der partijen bedreigd had de zaak voor het Hof te brengen. En de uitspraken van het Hof hebben bijgedragen tot verduidelijking en ver-

sterking van het bestaande internationale recht.

Hoe ziet de toekomst eruit?

Er is stellig een begin gemaakt. Maar zal het Internationaal Gerechtshof zich vanuit dit begin ooit tot een volledig opperste gerechtshof der wereld ontwikkelen, zoals velen denken? Sommige waarnemers zijn van mening dat naarmate het geheel van internationaal recht toeneemt, landen ervaring met het bestuur daarmee zullen opdoen en het veroorloven zich tot meer kritieke gebieden uit te strekken. Zelfs als dit gebeurde, zou het tijd vergen — veel tijd. En nu kernwapens het voortbestaan van de mens bedreigen, kunnen wij ons die weelde niet veroorloven.

Bovendien, zou het zijn weg wel vinden naar die kritieke gebieden waar over óf oorlog óf vrede beslist wordt? Het antwoord ligt *in de oorsprong van het internationaal recht*.

Er bestaat op het ogenblik geen wereldparlement dat internationale wetten uitvaardigt, en geen „uitvoerende macht” of WERELDREGERING

Wat gebeurt er nu in gevallen waarin het wederzijds belang niet gediend wordt? Dan is er geen wederzijds goedvinden en bijgevolg geen internationaal recht, wat die gebieden aangaat. En juist door dergelijke tegenstellingen tussen nationale belangen ontstaan oorlogen.

Het komt alles feitelijk hierop neer: de Verenigde Naties en het Internationaal Gerechtshof kunnen precies zo machtig en doeltreffend zijn als de landen van de wereld toelaten. Soevereiniteit en nationalisme zijn nog steeds machtige factoren.

De gewezen secretaris-generaal van de VN, Oe Thant, formuleerde het bondig:

Indien de Verenigde Naties willen uitgroeien tot een waarlijk doeltreffend instrument ter handhaving van het gezag der wet, moet de eerste stap zijn de bereidheid van de lidstaten tot het opgeven van het begrip der absoluut soevereine staat, op dezelfde wijze als waarop wij individuen ons absolute recht opgeven om te doen wat ons

De Bijbel onthult dat wat volgens vele wetenschapsmensen onze enige hoop is, zal komen, niet vanwege de mens, maar vanwege God. En dat de wereld weldra zal worden GEREGEERD DOOR INTERNATIONAAL RECHT, maar niet door toedoen van de sterfelijke mens.

met een eigen politie en militaire macht die gezag bezit om alle landen te dwingen hun geschillen aan het Hof voor te leggen, of om alle landen te dwingen zich aan de uitspraken daarvan te onderwerpen.

Velen hadden gehoopt dat de Algemene Vergadering der VN zich tot een wetgevend lichaam voor de gehele wereld zou ontwikkelen. Dit is niet gebeurd.

Waar is internationaal recht dan vandaan gekomen?

Eenvoudig uit het *onderlinge goedvinden* van landen. Dit onderlinge goedvinden komt voort uit hun *wederzijds eingenbelang* het internationaal rechtsverkeer in zekere banen geleid te zien. Landen houden zich aan de hieruit voortvloeiende verdragen omdat het in hun eigenbelang is.

aanstaat, daar dit een essentiële voorwaarde voor het leven in een geordende maatschappij is. . .

Onze wereld — de mensheid als geheel — is nog steeds ingesteld op de handelwijze der menselijke natuur.

Dit is wat wij dienen in te zien!

Er zijn, zoals ik herhaaldelijk heb gezegd en verwacht te blijven zeggen zolang God mij adem geeft, slechts twee veelomvattende, algemene levenswijzen — twee uiteenlopende levensfilosofieën. De ene is de ego-centrische levenswijze. Deze wereld is op die levenswijze ingesteld. Dit is reeds 6000 jaar het geval. Het is de levenswijze van de menselijke natuur — de weg die ijdelheid, zelfverheffing, zelfzucht, hebzucht, naijver, jaloezie

en wrok inhoudt. Het is de levenswijze van zorg voor het Ik, maar *niet* van bezorgdheid voor het welzijn of de welvaart van anderen. Het is de levenswijze van ressentiment jegens gezag, van wedijver, strijd en oorlog.

Er is één andere en tegenovergestelde levenswijze. Die levenswijze omvat een *wet*, die even zeker en onwrikbaar in werking is gesteld als de wetten der fysica. Men kan die wetten niet *zien*, maar *ze werken* — u ziet alleen de *uitwerking* ervan.

Deze levenswijze is die der liefde. En liefde is naar *buiten* gericht — een naar buiten gerichte bezorgdheid en belangstelling voor anderen.

Tegenover andere mensen is het de weg van geven, niet van krijgen of nemen, de weg van samenwerken, dienen, helpen, samen delen. Het is de op God geconcentreerde weg — de levenswijze van nederigheid, gehoorzaamheid aan gezag, van *geloof* in onze Schepper, de bron van alle waarheid en juiste kennis.

Maar de mensheid *verwierp die levenswijze* zesduizend jaar geleden. Die levenswijze is op zichzelf een bestaande geestelijke wet — een wet met fysieke handelingen, maar van een geestelijke gerichtheid en principe. Evenals de wetten van de zwaartekracht en de traagheid is ze onzichtbaar — maar ze werkt, en men *ziet de uitwerking ervan*.

De uitwerking die men van ongehoorzaamheid ziet — d.i. de weg van de menselijke natuur volgen, het breken van die wet — is de berg van kwalen waarmee de mensheid zich heeft belast — gewelddadigheid en oorlog, armoede, onwetendheid, ziekte, achterlijkheid en vervuiling, misdadigheid, onzedelijkheid en ont-aarding, angsten, zorgen en frustraties.

Ik herhaal telkens weer dat alles een kwestie van oorzaak en gevolg is. Schending van deze geestelijke wet heeft geleid tot het jammerlijke *gevolg* dat wij om ons heen zien. Gehoorzaamheid aan die wet zou als gevolg hebben: vrede, geluk, vreugde, algemene welvaart, veiligheid, zekerheid en overvloedig welzijn!

Het is tijd dat wij ophouden onszelf voor de gek te houden. Landen en volken zullen niet in strijd met de menselijke natuur gaan handelen. Zolang wij de menselijke natuur hebben, zal de USSR haar soevereiniteit niet aan de Verenigde Naties of het Internationaal Gerechtshof overdragen. Ze zou zich nooit bij de

VN hebben aangesloten zonder haar vetorecht, dat de VN machteloos maakt (behalve als klankbord voor communistische propaganda).

De Verenigde Staten zullen hun soevereiniteit niet aan de VN of het Internationaal Gerechtshof overdragen. Evenals de USSR zouden ze zich nooit bij de VN hebben aangesloten zonder de beschikking over hún vetorecht, dat de VN machteloos maakt!

Hetzelfde geldt voor de onlangs toegelaten Volksrepubliek China. Hetzelfde geldt ook voor Groot-Brittannië, Frankrijk en de andere landen.

De kern van de zaak

De mensheid nadert thans het punt waar zij van de aardbodem dreigt te verdwijnen. Indien de mensheid besefte *hoe dicht* wij bij die afgrond staan, hoe dringend ons allerbelangrijkste *probleem van voortbestaan* is, zou ze ten prooi vallen aan volslagen redeloosheid en chaos. Maar de mensheid sluit de ogen voor feiten en waarheid en wil niet gestoord worden.

Wereldberoemde wetenschapsmensen zeggen dat de enige hoop der wereld thans gevormd wordt door een WERELDREGERING — één supermogendheid — één enkele militaire macht — om over alle naties te heersen.

In dezelfde adem voegen zij eraan toe dat dit onmogelijk is!

Ik zeg tegelijkertijd dat de ENIGE HOOP van de wereld op voortbestaan is het veranderen van de menselijke natuur! En de mens is evenzeer machteloos om dát te doen!

Zonder een WERELDREGERING om haar te steunen en haar uitspraken kracht bij te zetten, zal het Internationaal Gerechtshof niet bij machte zijn oorlog te voorkomen en wereldvrede te brengen. Winston Churchill waarschuwde: „Tenzij de een of andere superwereldregering snel handelend kan optreden, zijn de vooruitzichten op vrede en menselijke vooruitgang duister en twijfelachtig”.

De dwingende noodzaak voor dat wat voerspeld werd, is niet het onverantwoordelijke geschreeuw van een godsdienstige zeloot — maar een hard feit, dat door grote wetenschapsbeoefenaars en deskundige staatslieden wordt erkend.

De Bijbel — de bron van de ontbrekende dimensie van kennis — onthult dat juist zo'n superwereldregering weldra *zal worden ingesteld!*

En dit niet *dankzij* de mens — maar *ondanks hem!*

Ik citeer: „En Hij [Christus] zal *richten tussen volk en volk* en rechtspreken over machtige natiën. Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren” (Jesaja 2:4, *N. Vert.*).

Voorts — hoewel aan de meeste mensen onbekend — onthult de Bijbel ook dat in die tijd, als een gevolg van de opstanding, vele voormalige mensen van vlees en bloed in deze superwereldregering *met* de verheerlijkte, almachtige Christus als geestelijke wezens zullen heersen. Christus zelf heeft gezegd: „En wie overwint en mijn werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik *macht geven* over de heidenen [volken]; en hij *zal hen hoeden* [regeren] met een ijzeren staf. . .” (Openbaring 2:26-27, *id.*). Dit wordt ook gezegd in 1 Corinthhe 6:2: „. . . Weet gij niet, dat de heiligen *de wereld zullen oordelen?*” (*id.*).

De Bijbel onthult dat wat volgens vele wetenschapsmensen onze enige hoop is, zal komen, niet vanwege de mens, maar vanwege God. En dat de wereld weldra zal worden *geregeerd door internationaal recht*, maar niet door toedoen van de sterfelijke mens.

Voorts zal de menselijke natuur vervangen worden door de juiste geesteshouding. God zegt: „Een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste; het hart van steen zal Ik uit uw lichaam verwijderen. . .” (Ezechiël 36:26, *id.*).

Laten wij dus ophouden onszelf voor de gek te houden! Tenzij men uitgaat van het bestaan van de hoogste Schepper-God van liefde en absolute macht die op het punt staat in te grijpen en in de zaken der wereld tussenbeide te komen, die de macht heeft tot het veranderen van de menselijke natuur en dit inderdaad *zal* doen, die zich door bovennatuurlijke goddelijke macht zal openbaren aan een ongelovige en misleide wereld, en die het voorspelde Koninkrijk Gods op aarde zal stichten en met bovennatuurlijke goddelijke macht en kracht over alle landen zal regeren — en u doet er verstandig aan het te geloven — zijn u en ik en de hele wereld *er geweest!*

Uw leven en uw eeuwig welzijn hangen af van die enig mogelijke oplossing! En er rest ons nog maar heel weinig tijd! □

vooruitlopend nieuws

in de spiegel van het WERELDGEBEUREN

• Geen Amerikaans beleid t.o.v. Latijns-Amerika?

De Verenigde Staten, geheel in beslag genomen door Watergate en het Midden-Oosten, hebben een groot gebied dichter bij huis veronachtzaamd — Latijns-Amerika.

Latijns-Amerika ondergaat momenteel de grootste veranderingen sinds de tijd dat de meeste landen in dit werelddeel zo'n 150 jaar geleden hun onafhankelijkheid verwierven. In Argentinië heeft de gewezen dictator Juan Peron na een ballingschap van bijna 18 jaar, weer de teugels van de regering in handen genomen. In het naburige Chili, een land met een stabiele democratische politieke geschiedenis, heeft een militaire coup in september jl. de drie jaar oude regering van de marxistische president Salvador Allende omvergeworpen. Brazilië, het „Japan van het westelijke halfmond", maakt een periode van fenomenale economische groei door en is vol vertrouwen tegen het einde van deze eeuw een supermacht te worden.

Terzelfder tijd is de verhouding tussen de VS en Latijns-Amerika 50 jaar lang niet zo slecht geweest als nu, in weerwil van de goodwill-tour die de toenmalige minister van Buitenlandse Zaken, William Rogers, in mei van dit jaar heeft gemaakt. Een groot aantal Zuid-Amerikanen is van mening dat de VS niet zo geïnteresseerd zijn in de ontwikkelingen en problemen ten zuiden van de Rio Grande als ze zouden moeten zijn.

Waarnemers laten de waarschuwing horen dat als de VS hun aanzien in het gebied niet versterken, zij in de toekomst nog maar weinig invloed in Latijns-Amerika zouden kunnen uitoefenen. Sommige landen zouden in de communistische invloedssfeer terecht kunnen komen. Het resultaat zou desastreus zijn voor de enorm grote Amerikaanse investeringen aldaar, die op het ogenblik in totaal 14 miljard dollar bedragen. Bovendien zou de toenemende belangstelling voor Latijns-Amerika van de kant van Japan en West-Europa ertoe kunnen leiden dat deze twee gebieden hun eigen invloedssferen op dit continent zouden kunnen gaan afbakenen.

• Iran streeft naar dominerende rol in de Perzische Golf

Het olierijke Iran heeft lang een belangrijke strategische positie ingenomen tussen Europa en Azië. Vandaag tracht Iran tevens de dominerende economische en militaire macht te worden in het belangrijke gebied van de Perzische Golf. Sinds Engeland zich tegen het eind van 1971 uit de Golf terugtrok, is Iran het machtsvacuüm

beginnen te vullen en de rol aan te nemen van beschermer van deze vitale olieaanvoerlijn. Met de woorden van de premier van Iran, Amir Abbas Hoveida: „De waterweg ... moet ten bate van internationale scheepvaart en handel voor alle landen openblijven, en wij zijn vastbesloten erop toe te zien dat dit gebeurt, waartoe wij over de benodigde middelen beschikken."

Iran beschouwt het naburige door de sovjets gesteunde Irak en de revolutionaire, communistische bewegingen in de staten rond de Golf als de twee voornaamste bedreigingen voor de veiligheid van de strategische waterweg.

De Verenigde Staten en Engeland, zich bewust van de strategische belangrijkheid van de rol die Iran speelt, hebben met de sjah gecontracteerd wapentuig ter waarde van 3 miljard dollar te leveren, met inbegrip van Phantom jachtbommenwerpers, helikoptergunships en troepen-transporthelikopters, kanonneerboten, onderzeebootjagers, tanks, hovercrafts en de allerafgeleide met laserdoelgeleiding uitgeruste bommen. Iran is tevens bezig met het aanleggen van lucht- en vlootbases aan de Golf.

De betekenis hiervan? Eén derde van wereldbehoefte aan olie komt uit het Perzische-Golfg gebied. Japan is voor 90% van zijn olie afhankelijk van de staten rond de Golf; West-Europa voor 60%. Bovendien bevindt zich hier 53% van de aangetoonde wereldoliereserves.

Sinds de Grote-Verzoendagoorlog heeft een aantal Arabische landen de toevoer van olie naar de VS en Nederland afgesloten. De geïndustrialiseerde landen zouden daardoor voor hun olievoorziening in grotere mate afhankelijk kunnen worden van Iran, dat wel een islamitisch, maar geen Arabisch land is. De stabiliteit van de wereld hangt voor een groot deel af van de veiligheid en stabiliteit van het gebied rond de Golf.

— Gene Hogberg

Iraans Ministerie van Voorlichting

**Sjah Mohammed
Reza Pahlevi van Iran**

In een serie toespraken, gehouden in verscheidene Amerikaanse en Canadese steden, heeft Garner Ted Armstrong zijn toehoorders dingen van actueel belang te horen gegeven, recht op de man af. In dit speciale artikel brengen wij onze lezers een van deze aangrijpende toespraken.

door Garner Ted Armstrong

ZES augustus 1945. Om 2.27 uur in de vroege morgen start een B-29 met kolonel Tibbits als piloot en kapitein Lewis als tweede piloot, van het eiland Tinian in de Stille Oceaan.

Terwijl de bommenwerper, de *Enola Gay*, naar het eind van de startbaan taxiet, zou een toeschouwer aan dat zware, overbeladen vliegtuig dat een bom aan boord had die 2½ ton woog en *Little Boy* werd genoemd, niets hebben kunnen opmerken dat het onderscheidde van elke andere B-29 die voor een nachtaanval opsteeg.

Deze vlucht leek zich in niets van welke andere ook te onderscheiden, behalve dat er zoveel voorbereidingen voor gemaakt waren. Want het 509e Special Bomber Command had maandenlang op de luchtbasis Wendover in Utah met reusachtige dummybommen geoefend, waarbij na het loslaten van de bom een scherpe duikvlucht in een bocht van 155 graden gemaakt werd. Technici hadden uitgerekend dat de exacte baan die het vliegtuig zou moeten beschrijven om zo ver mogelijk van de explosie verwijderd te zijn, het maken van een scherpe bocht van 155 graden was.

Nadat zij waren opgestegen kondigde kolonel Tibbits over de intercom aan dat zij een bijzondere opdracht hadden uit te voeren. Hun bestemming was óf Nagasaki óf Hirosgjima, en ze zouden de grootste bom laten vallen die ooit gemaakt was.

Die 6e augustus 1945 was het 37°C en vochtig in Nashville, Tennessee. Het was 34°C, regenachtig en warm in New Orleans. In New York City liep op Broadway de operette *Oklahoma*. Amerikaanse baseball-enthousiasten waren zich bewust van het feit dat Detroit een halve wedstrijd voor was op de Washington *Senators*.

Diezelfde morgen werden in

Hirosgjima in Japan een kwart miljoen mensen wakker om na een zeer onrustige nacht hun dagelijks werk te beginnen. De Japanners waren zich aan het voorbereiden voor wat ze meenden de laatste stormaanval van de geallieerde legers te zijn. Ze verwachtten ten volle dat de Amerikaanse invallers Honshu, het grootste eiland van Japan, zouden aanvallen, en waren druk bezig versterkingen en loopgraven aan te leggen.

De mensen stonden op die ochtend, rekten zich uit en probeerden de slaap uit hun ogen te wrijven. Ze hadden maar sporadisch geslapen omdat er die nacht minstens vijf keer luchtalarm was geweest, daar er massale bommenwerperformaties over waren getrokken. De mensen hadden zich altijd al afgevraagd waarom de bommenwerpers Hirosgjima nooit bombardeerden. Verheuging en vrees streden bij hen om de voorrang. Hirosgjima had in heel de oorlog nog geen enkel bombardement meegemaakt.

Toen op die vroege morgen de mensen aan hun dagelijkse bezigheden gingen, waren ze zich niet bewust dat er één enkele B-29 op hen aanstuurde die een explosieve kracht met zich meevoerde waar een gehele stad mee verwoest kon worden. Dit vliegtuig had om brandstof te verbranden meer dan twee uur lang langzaam op een hoogte van ongeveer 2700 meter voortgevlogen en was toen, geëscorteerd door een surveillance- en een observatievliegtuig, begonnen naar 10 000 meter te klimmen.

Ongeveer halverwege Hirosgjima begon Deke Parsons, een speciale technicus die aan de bemanning van de *Enola Gay* was toegevoegd met het oog op *Little Boy*, aan zijn taak de vele systemen binnenin de bom te controleren, inclusief het openen van de voorste compartimenten en het aanbrengen in de kop van de bom van acht

**IS
DIT
DE**

EINDTIJD?

aparte ringen die 42 procent van de gebruikte splijtstof (uranium) bevatten.

Er moesten vijf verschillende radiofrequenties in de bom geprogrammeerd worden om *Little Boy* op scherp te stellen.

Deke Parsons zweette dus behoorlijk. Hij zwoegde ongeveer anderhalf uur. Toen plaatste hij achter in de bom een cilindervormige buis van vijftien centimeter doorsnee die de overige 58 procent van de uranium bevatte. Wanneer de bom tot op 600 meter hoogte boven Hiroshima zou zijn gevallen, zou er een explosie volgen die deze cilinder in de uraniumringen zou drijven. Een klein instrumentje, een initiator genoemd, zou dan plotseling polonium vrijlaten (een metaalachtig, radioactief element) wat een neutronenbombardelement zou veroorzaken. De initiator heette *Little Abner*.

Op het ogenblik dat *Little Abner* het polonium zou vrijmaken, zouden de gecombineerde hoeveelheden uranium precies hun kritische grootte hebben bereikt.

De naderingsvlucht voor het bombarderen werd nu door de bombardeerder overgenomen. Het was een korte aanloop, een van de beste die ze ooit gemaakt hadden, nauwkeurig uitgevoerd, net zoals de honderden oefeningsaanloopvluchten.

„Hij is los”, zei hij.

Nadat de bom vijf seconden lang naar beneden was gevallen, dook de B-29 om een scherpe bocht van 155 graden te maken. Het laatste mechanisme dat de bom op scherp stelde werd door een radiosignaal van de *Enola Gay* geactiveerd. Vanaf dat moment was alle contact met de bom verbroken. Een mechanisme in de kop van de bom deed een radarsignaal van de aarde weerkaatsen, waardoor de explosieve kracht ontketend werd die de cilindervormige wig van uranium in de uraniumringen dreef. Het mechanisme dat *Little Abner* heette exciteerde de uraniummassa door een neutronenbombardelement. De kettingreactie kon nu beginnen.

Plotseling was er een verblindende flits, feller dan vele zonnen. In een oogwenk werden honderdmiljoen graden Celsius boven het centrum van de binnenstad van Hiroshima ontketend. Mensen, paarden, wagens en de dakpannen van gebouwen gingen binnen een straal van een halve mijl van het trefpunt in damp op, plotse-

ling. De mensen disintegreerden eenvoudig. Sommige mensen die over een brug of op het trottoir liepen, werden onuitwisbaar door hun schaduw ver-euwigd die zelfs in massieve steen werd geëtst.

Tienduizenden mensen die het hebben overleefd, kunnen zich niet herinneren ooit een explosie gehoord te hebben. Ze kunnen zich alleen maar herinneren dat ze een verblindende lichtflits hoog in de lucht zagen. Ze hadden naar de lucht staan kijken toen die flits er ineens uitschoot. Later zag men hen rondwalen, de huid van hun lichaam afgeschroeid, hun kleren weggebrand en met lege oogkassen waaruit alleen nog maar het vocht over hun wangen naar beneden siepelde.

Mevrouw Takako Kobayashi zal nooit het roze paard vergeten. Ze verliet juist de stad toen ze mensen zag die naar de stad toekwamen, omdat ze nieuwsgierig waren naar wat er gebeurd was. Het gerucht wilde dat de Amerikanen benzine over de stad gespreid hadden en er brand in hadden gestoken. Niemand wist eigenlijk precies wat er gebeurd was, maar zij zal nooit het roze paard vergeten. Het paard stond daar met z'n hoofd naar beneden en liet z'n ogen rollen en pas toen het probeerde zich te bewegen en omviel drong het tot haar door waarom het er roze uitzag. Het beest had geen huid. Het was alleen maar vlees.

Op dat ogenblik stierven 100 000 menselijke wezens, 13 937 mensen werden vermist verklaard en nog 37 425 anderen stierven later, afgrijpselijk mismaakt.

Een hoeveelheid explosieve kracht gelijk aan meer dan 20 000 ton TNT was er in dat ene ogenblik ontketend. De mannen in de *Enola Gay* zagen kleine flikkerende vlammen midden in een gebied dat er uitzag als een vloeiende stroopmassa. Ze zagen heel duidelijk de schokgolf die zich vanuit het centrum van de ontploffing voortplantte en het vliegtuig als met een reusachtige hand heen en weer schudde en hen bijna uit de lucht slingerde. Binnen enkele ogenblikken was er een reusachtige paddestoelvormige wolk ontstaan die tot boven hun vlieghoogte van 10 000 meter uitsteeg.

Kapitein Lewis, de tweede piloot, keek hoe die wolk veel hoger dan hun eigen vlieghoogte steeg en riep uit: „Mijn God! Wat hebben we gedaan?”

We waren het atoomtijdperk bin-

nengetreden. Sinds die tijd is de mensheid nooit meer precies dezelfde geweest.

Begin van het atoomtijdperk

Amerika had nu bewezen dat ze een onbeperkte oorlog kon voeren, met gebruikmaking van alle middelen, tegen gehele bevolkingen om een allesomvattende inzet. De hele wereld wist nu dat wat de Bijbel „Armageddon” noemt, een mogelijkheid was die dooernstig genomen moest worden.

Wanneer we tegenwoordig met onze dagelijkse beslommeringen bezig zijn, sluipen Russische atoomonderzeeboten rond in de oceanen met aan boord raketten voor intermediaire afstanden die onder het zeeoppervlak afgevuurd kunnen worden. Die grote raketten zijn geprogrammeerd om op New Orleans, Houston, Dallas, Detroit, Chicago, New York en Los Angeles neer te komen.

Amerikaanse atoomonderzeeboten zijn bewapend met raketten met meervoudige kernkoppen die elk afzonderlijk op verschillende doelen kunnen worden afgevuurd. Deze kernkoppen (MIRV) zouden alle voornaamste steden en militaire bases in de Sovjetunie in puin kunnen gooien. Dit is de werkelijkheid waarin wij leven, niet een wereld uit de science-fiction.

Het atoomtijdperk is niet meer weg te denken. We weten nu dat de atoombom van de Tweede Wereldoorlog slechts een lucifertje was vergeleken met een waterstofbom. Een waterstofbom kan duizenden keren krachtiger zijn dan die eerste atoombom.

Eén enkele Amerikaanse of Russische raket bezit een groter destructief explosief vermogen dan de totale explosieve kracht die door alle deelnemers in alle oorlogen over de hele wereld in heel de geschiedenis aangewend werd.

We bezitten de capaciteit om ruimtevaartstations te bouwen. We hebben aardsatellieten. We hebben de voetafdrukken van de mens op de maan gezien. En we zijn ook in staat atoombommen van verscheidene megatonnen in nauwelijks meer dan een half uur tijds aan de andere kant van de aardbol te doen neerkomen. Dat is de wereld waarin we leven.

Is dit de eindtijd?

De mensen hebben altijd al gedacht dat zij in de eindtijd leefden.

HIROSJIMA, AUGUSTUS 1945. De Japanners noemden het *hibakuchi*, „plaats van lijden“. Een hedendaagse waterstofbom van 20 megaton kan een krater van 190 m diep en 800 m doorsnee veroorzaken als de vuurbal ervan, die een doorsnee van 3½ km heeft, de grond raakt.

U.S. Air Force

Tertullianus, een der zogeheten kerkvaders die in ongeveer 200 n. Chr. leefde, zei dat de enige reden die de wereld ervan weerhield tot een einde te komen, de macht van het Romeinse Rijk was. Maar dat rijk ging ten onder en de wereld kwam niet tot een eind.

Zelfs de schrijvers van het Nieuwe Testament dachten dat Jezus Christus van Nazareth tijdens hun leven terug zou keren. De apostel Paulus schreef: „Daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen [de overledenen] op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Heer tegemoet in de lucht...“ (1 Thessalonicensen 4:17, *N. Vert.*). Hij had het over „wij“. Hij dacht dat hij bij de wederkomst van Christus nog in leven zou zijn. Maar Paulus stierf de marteldood en Christus kwam niet.

Bij het naderen van het jaar 1000 volgens de menselijke tijdrekening

dachten miljoenen mensen dat het einde van de wereld beslist ophanden was. Toen de zwarte dood Europa teisterde en miljoenen mensen stierven, dachten zij die de Bijbel inkeken dat het einde nabij was.

Maar de plaag hield op. De lichamen werden tenslotte begraven en de huizen verbrand en Europa kwam er doorheen. Maar Jezus kwam niet.

Maarten Luther dacht dat Jezus in zijn tijd zou komen. Hij zei: „Ik wens niemand te dwingen te geloven zoals ik, maar anderzijds wil ik niemand toestaan van mijn geloof af te doen dat de oordeelsdag niet veraf is. De woorden van Christus en deze tekenen bewegen mij dit te geloven. Want welke geschiedschriften we ook mogen lezen van de tijd vanaf Christus tot nu toe, we zullen geen parallel met deze tegenwoordige eeuw vinden.“

Luther voegde eraan toe: „De wereld heeft haar hoogtepunt bereikt

wat de belangstelling voor wereldlijke zaken betreft of voor wat Christus de zorgen van dit leven noemde: eten, drinken, bouwen, planten, kopen, verkopen, huwen en zorgen voor kinderen en dergelijke. Wie dit beschouwt moet erkennen dat dit niet veel langer kan blijven doorgaan.“ Maar dat was meer dan 400 jaar geleden. Arme Maarten Luther. Hij dacht dat hij in de tijd van het einde leefde.

Bij het begin van de gemechaniseerde oorlogvoering, met de uitvinding van het buskruit, de intrede van het machinegeweer, de eerste auto's, het stoomschip en daarna de vlieg-machine, dachten sectarische predikanten dat het einde van de wereld beslist nabij was.

William Miller geloofde met zijn volgelingen dat Jezus in 1843 zou komen. Hij berekende een tijdsbestek van „2300 dagen“ uit Daniël 8 en

begon vanaf 457 v. Chr te tellen. Maar hij kwam verkeerd uit. Hij dacht toen dat hij een fout van één jaar had gemaakt — Christus zou in 1844 komen. Weer mis. De mensen gingen op de daken van de huizen zitten om op de komst van Christus te wachten, maar Hij kwam niet.

En nu is het 1973. En Jezus is er nog niet.

Zouden we dan tóch in de eindtijd kunnen leven?

Hoeveel tijd hebben we nog?

Een groep geleerden die zich de Club van Rome noemt, heeft een computer gebruikt om toekomstprojecties inzake wereldbevolking, voedselproductie, het opraken van delfstoffen en de vervuilingcurve te analyseren. Ze schatten dat er ernstige tekorten en wereldchaos zal zijn in het begin van de 21e eeuw.

Kijk eens naar de bevolkingsexplosie. Het lijkt erop dat het aantal mensen op onze planeet tegen het jaar 2000 verdubbeld zou kunnen zijn. Vervolgens zou het na slechts ongeveer 17 jaar opnieuw kunnen verdubbelen. En daarna zou het opnieuw kunnen verdubbelen in ongeveer 9 jaar tijds.

Denk eens aan, biljoenen mensen die op deze aarde rondkrioelen! Zo'n projectie maakt de gedachte van hongersnood op wereldschaal en beangstigende oorlogen om de graanschuren van de wereld erg realistisch!

Een op de vijf mensen is een Chinees. Elk jaar komen er in China meer babies ter wereld dan er momenteel mensen in Canada wonen. Elke 39 dagen worden er rond de wereld meer babies geboren dan er mensen in de stad New York wonen. Maar daar maken de meeste mensen zich niet druk om.

„Er is genoeg onbewoond gebied”, beweert men. „Er is ruimte zat. De mensen staan niet mannetje aan mannetje tegen elkaar aan als sardines in een blik.”

„Bevolkingsexplosie? Waar hééft u het over?” vragen ze. Maar ze zijn niet in India of Hongkong of Japan geweest.

De werkelijkheid is dat meer dan tweederde van de mensheid ondervoed is. Meer dan de helft van de mensen draagt geen schoenen. Meer dan tweederde van de mensheid is analfabeet.

Als we al het voedsel dat voor heel het mensdom beschikbaar is, bij

elkaar deden en het gelijk onder elkaar verdeelden, dan zou ieder van ons elke dag een theekopje voedsel ontvangen. En als u net zo leefde als het gemiddelde gezin in de wereld, dan zou u geen fornuis, koelkast, diepvries, vuilnisophaaldienst, elektrische blikopener of mixer hebben.

Ten einde uzelf in de positie van de doorsnee wereldbewoner te plaatsen, zou u de vloerbedekking weg moeten gooien, het behang van de muur moeten scheuren, alle gordijnen en bekleding weg moeten gooien, de sanitaire inrichting weg moeten breken en alleen maar een kale kamer voor uzelf overhouden. Daarna zou u alle meubels eruit moeten gooien. U zou een enkele oude foto aan de muur kunnen laten hangen en een haveloze oude tafel met een paar wankele stoelen zien te krijgen.

Uw enige middel van vervoer zou een fiets zijn. De dichtstbijzijnde dokter zou waarschijnlijk zo'n veertig kilometer bij u vandaan wonen.

Dit is in kort bestek de omvang van de wereldarmoede, de honger, het analfabetisme en de betekenis van de bevolkingsexplosie. Kunt u het zich voorstellen als jaarlijks 70 miljoen mensen er op zo'n wereld zouden bijkomen?

De bevolkingsexplosie mag voor uzelf misschien niet veel betekenen. Maar het is een van de tekenen dat we leven aan het eind van een tijdperk!

Nucleaire „overkill”

Een verder teken is de nucleaire bewapeningswedloop die zonder ophouden voortgaat. Hoeveel waterstofbommen zijn er nodig om de Sovjetunie van de kaart te vegen? Of de Verenigde Staten en West-Europa te verpulveren? Wel, wat zou het eigenlijk. We bouwen er nog steeds meer en leggen er een nog grotere voorraad van aan.

Elke ontwapeningsovereenkomst in de geschiedenis van deze wereld heeft nooit iets anders betekend dan het seintje voor de volken om wegen te vinden om er onderuit te komen.

De atoomclub bestaat nu uit minstens vijf landen. Bovendien kunnen meer dan 40 andere landen, als ze dat willen, binnen een jaar tijds lid van de atoomclub worden.

Wat zou er gebeuren als Egypte over atoombommen zou beschikken? Of Israël? Wat gebeurt er als zowel Pakistan als India een atoombom

zouden ontwikkelen? Wat gebeurt er als de commandant van een atoomonderzeeboot stapelgek wordt? Of als gecompliceerde „fail-safe”-mechanismen niet goed werken? Laat uw verbeelding maar de vrije loop.

Hoeveel malen zouden we alle leven met ons arsenaal van atoomwapens van de aardbodem kunnen wegvagen? Niemand kan het precies zeggen. Maar de huidige wereldsituatie brengt in gedachten de profetische woorden van Jezus Christus, die over de toestanden in de wereld sprak zoals die zich vlak voor zijn wederkomst zouden voordoen. Hij zei tot zijn discipelen: „Want er zal dan een grote verdrukking zijn, zoals er niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe en ook nooit meer wezen zal. En indien die dagen niet ingekort werden, zou geen vlees behouden worden; doch ter wille van de uitverkorenen zullen die dagen worden ingekort” (Mattheus 24:21-22; alle aanhalingen zijn uit de *Nieuwe Vertaling*, tenzij anderszins aangegeven).

Verwees Jezus soms direct naar de dreiging van een atoomramp van wereldwijde afmetingen?

Wat Jezus zei

Bekijk het verslag van de profetie op de Olijfberg eens nader. De discipelen (of leerlingen) van Christus kwamen alleen naar Hem toe. „Zeg ons,” vroegen ze, „wanneer zal dat geschieden, en wat is het teken van uw komst en van de voleinding der wereld?” (Mattheus 24:3.)

Het Griekse woord voor „wereld” hier is *aion* en betekent „era” of „tijdperk”. De discipelen en Jezus wisten dat de wereld zélf niet in de lucht zou vliegen.

Daarna beantwoordde Jezus de vragen van zijn discipelen. Hij zei allereerst: „Ziet toe, dat niemand u verleide! Want velen zullen komen onder mijn naam [zich Christus' gezag toeëigenend] en zeggen: Ik ben de Christus [toegevend dat Jezus de Christus is], en zij zullen velen verleiden” (vers 4-5).

Er is tegenwoordig een overvloed van predikanten die zeggen Christus te vertegenwoordigen. Maar zij zijn in honderden sekten verdeeld die allemaal andere ideeën verkondigen. Jezus zei dat de grote meerderheid van hen verleid zou zijn!

Daarna zei Christus; „Ook zult gij horen van oorlogen en van geruchten van oorlogen” (vers 6). Het Midden-

Oosten staat momenteel weer in lichterlaaie. „Waar denkt u dat het volgende conflict zal uitbreken?” „Zal het in Vietnam weer losbarsten?” „En als het eens ergens in Midden-of Zuid-Amerika gaat rommelen?”

Leven we in de tijd waarvan Jezus sprak? We bevinden ons in een onrustige periode tussen de Tweede en Derde Wereldoorlog. De mens heeft nog nooit wapens gemaakt die hij niet gebruikt heeft. Zal de volgende oorlog van grote omvang het gebruik van atoomwapens met zich brengen?

Vervolgens zei Jezus: „Ziet toe,

Geleerden geven openlijk toe dat als gevolg van overvolle steden en dichtopeengepakte bevolkingen, de omstandigheden rijp zijn voor mondiale epidemieën — massale pandemieën van pest, typhus of cholera.

Jezus ging verder met te zeggen dat velen ten val zouden komen en elkaar zouden haten. Hij voorspelde dat er godsdienstaat en onverdraagzaamheid zou heersen en dat religieuze vervolgingen zouden uitbreken op grote schaal (vers 9-11). Maar Hij voegde hieraan toe: „Wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden” (vers 13).

Wat u ook verder nog geloven mag, u zou er goed aan doen maar te wennen aan de gedachte dat u in de eindtijd leeft — dat u aan het eind van het ene tijdperk leeft, en in het gloren, het begin van een nieuwe, andere en betere eeuw.

weest niet verontrust; want [al] dat moet geschieden, maar het einde is het nog niet. Want volk zal opstaan tegen volk, en koninkrijk tegen koninkrijk, en er zullen nu hier, dan daar, hongersnoden... zijn” (vers 6-7).

Ik geloof dat er hongersnoden zullen komen omdat Jezus Christus zei dat er hongersnoden zullen komen. U kunt zeggen: „Er zijn altijd al hongersnoden geweest”. Dat is natuurlijk zo. Maar het spookbeeld van hongersnood was nooit zo ontzettend of angstaanjagend als het vandaag is, gezien de bevolkingsexplosie.

Wat u ook verder nog geloven mag, u zou er goed aan doen uzelf maar te wennen aan de gedachte dat u in de eindtijd leeft — dat u aan het eind van het ene tijdperk leeft, en in het gloren, het begin van een nieuwe, andere en betere eeuw. Bedenk dat we niet altijd over waterstofbommen van multimegatonnen beschikt hebben.

Jezus vervolgde: „... en er zullen zijn... pestilentiën [epidemieën], en aardbevingen in verscheidene plaatsen” (vers 7, *St. Vert.*).

Het ware evangelie

Jezus gaf nog een ander teken om de eindtijd aan te duiden. Hij zei: „En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn” (vers 14).

Bedenk het goed: u hoort nu hetzelfde evangelie — of goede nieuws — van het Koninkrijk Gods dat Jezus predikte.

Het evangelie van het Koninkrijk Gods, dat inhoudt dat de almachtige God Jezus Christus naar deze aarde zal terugzenden om zijn Koninkrijk op te richten, is hetzelfde evangelie dat ik verkondig!

Jezus Christus leeft. Hij zal terugkomen en over de aarde regeren. En Hij belooft ware christenen: „Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon” (Openbaring 3:21). Hij voegde eraan toe: „En wie overwint... hem zal Ik macht geven over de heidenen [volkeren]” (Openbaring 2:26).

Jezus vergeleek zichzelf met een jongeman van hoge geboorte die naar een ver land reisde om voor zichzelf een koninkrijk te ontvangen en daarna terug te keren om onder zijn dienstknechten macht, heerschappij en gezag te verdelen. Hij zal ware christenen heersers over de steden en volken van deze wereld maken. Ze zullen aan heel het mensdom vrede en geluk brengen!

Jezus zei dat Hij zal terugkeren met macht, niet om de pers te ontmoeten en een eindeloos aantal vragen gesteld te worden over hoeveel engelen op een speldepunt kunnen zitten en of Adam wel een navel had. Hij zal wederkomen met macht om de dieptreurige rotte boel die we tegenwoordig overal om ons heen zien op te ruimen.

Jezus zal terugkeren. De allereerste boodschap die naar deze aarde kwam nadat Jezus op weg naar de hemel was, luidde: „Galileese mannen, wat staat gij daar en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen” (Handelingen 1:11).

Ik geloof dat Hij precies bedoelde wat Hij zei en ik geloof dat de aftelling begonnen is. Ik geloof dat onze fantastische Verlosser, met vlamme ogen en zo'n stralend gezicht dat men er niet naar kan kijken en blijven leven — dat die grote God, die een mens was en weer God werd — aan het aftellen is. De tijd van zijn wederkomst is heel dichtbij.

Jezus Christus van Nazareth leeft. Hij is er niet vandoor gegaan naar de andere kant van het heelal. Hij zal terugkomen. Hij zal in deze wereld orde op zaken stellen. En Hij wil dat zijn boodschap met kracht en overtuiging over de hele wereld uitgedragen zal worden. Dat is het wat u nu hier hoort en dat is waar deze boodschap en dit werk over gaat!

U leeft in de eindtijd. En zo zeker als u weet dat u nu, op dit moment, leeft, zo doet u er goed aan evenzeer te geloven dat wanneer Jezus Christus van Nazareth niet zou terugkeren, er voor uw kleinkinderen zelfs geen aarde meer zou wezen om van te genieten. Dank God dat Jezus terugkomt en dat wat er geschreven staat in Gods Woord precies zo bedoeld wordt. □

WAT DE WERELD ZOEKT IN Kerstmis

door Charles F. Vinson

Achter de hedendaagse viering van een oeroude heidense feestdag, thans achtbaarheid verleend door een religieus jasje, gaat een dringende behoefte schuil die in elk mens aanwezig is. In dit artikel kunt u lezen hoe aan die behoefte voldaan zou moeten worden.

WE ZIJN weer aangeland in de tijd rond de kerstdagen, die gepaard zullen gaan met feestjes, cadeautjes, familiebijeenkomsten — en zeer waarschijnlijk een vermaning van de kansel de „ware betekenis van Kerstmis” niet te vergeten.

Een dergelijke waarschuwing spruit voort uit de oprechte wens de vercommercialisering van de kersttijd te neutraliseren. Maar zoals gewoonlijk zal de waarschuwing volledig in de wind geslagen worden en dat is heel begrijpelijk. De „ware” betekenis van de kerstdagen is altijd hinderlijk vaag geweest.

Welke vader of moeder heeft zich nooit eens verplicht gevoeld aan de kinderen uit te leggen dat Kerstmis de dag is waarop wij de „geboorte van Christus vieren”? Toch is het algemeen bekend dat er nooit een exacte datum voor de geboorte van Christus is vastgesteld. Om de zaak nog ingewikkelder te maken is de zogenaamde geboortedag van Christus onontkoombaar geassocieerd geraakt met versierde dennebomen en andere traditionele kerstgebruiken.

Als we de twee aspecten van de achtergrond van het kerstfeest eens wat nader bekeken, zou het geheim

gemakkelijk opgehelderd kunnen worden. Ironisch genoeg zou dan aangetoond worden dat de thans over het algemeen wereldse viering van 25 december veel dichterbij de „ware” betekenis van Kerstmis komt dan het conventionele christendom over het algemeen durft toe te geven.

Het is de schuld van de Romeinen

Kerstmis zoals wij het kennen werd nooit gevierd door de eerste volgelingen van Christus, die niet eens hun eigen verjaardag vierden. Jezus heeft in de Bijbel zelfs niet één keer de geringste toespeling op Kerstmis gemaakt. Pas twee of drie eeuwen later, toen het enthousiasme en de ijver voor de onvervalste leer van Christus op veel essentiële punten verflauwd was, begonnen christenen openlijk opvattingen en praktijken van hun niet-christelijke medeburgers over te nemen.

Voor de kerk te Rome werd door dat euvel geplaagd. De officiële godsdienst van Rome stond in het teken van de Saturnus-cultus, en elk jaar in 't hartje van de winter werd te zijner ere een feest gehouden dat een week duurde en heel toepasselijk de „saturnaliën” genoemd werd. De laatste dag van de saturnaliën heette de brumalia, wat „[de eerste dag van de] winter” betekent, die ten tijde van Julius Caesar (van de Juliaanse tijdrekening) op 25 december viel.

De saturnaliën waren geen puur Romeinse uitvinding. Hun vroegste oorsprong lag in de invloedrijke mysteriegodsdienst van het Babylon uit de oudheid.

Het officiële christendom van die tijd keurde formeel de viering af,

hoewel de viering ervan onder vele leden van de kerk heel populair was. Het is heel gemakkelijk de voortdurende populariteit van de saturnaliën onder de niet-zo-erg-bekeerde christenen te begrijpen. Het was een eenmaal per jaar terugkerende tijd van plezier, een tijd van je vermomd in het openbaar te vertonen, het je te goed doen aan uitgebreide, overdadige feestmaaltijden, het bezoeken van vrienden en het uitwisselen van geschenken die geluk moesten aanbrengen. De gehele atmosfeer van die feestelijke tijd was er over het algemeen een van vrolijkheid en gezelligheid.

Tijdens de saturnaliën versierden de Romeinen hun huizen met laurier-takken en ander wintergroen en ontstaken lampjes om de demonen af te weren, waarvan men dacht dat ze zich in de buurt ophielden. Dergelijke praktijken waren bijna overal in het gehele rijk in zwang, maar waren bij lange na niet de meest opvallend heidense. Langs de Donau en in de Balkan b.v., keken de mensen tegen de saturnaliën uit naar de verkiezing van een pseudo „koning van de braspertij”. Na een regeringsperiode van één maand was deze koning verplicht zichzelf te offeren op een altaar in Babylonische stijl. Volgens een legende rond de dood van ene St. Dasius weigerde deze, als pas bekeerd christen, voor koning te spelen, wat niet wegnam dat hij evengoed ontvoerd werd.

Voor de meer beschaafde Romeinen waren de saturnaliën evenwel meer jolijt dan serieuze godsdienst, en die mentaliteit drong de kwijnende christelijke kerk binnen. Tot grote ontzet-

<p>JANUARI</p> <p>Z M D W D V Z</p> <p>1 2 3 4 5 6</p> <p>7 8 9 10 11 12 13</p> <p>14 15 16 17 18 19 20</p> <p>21 22 23 24 25 26 27</p> <p>28 29 30 31</p>	<p>FEBRUARI</p> <p>Z M D W D V Z</p> <p>1 2 3</p> <p>4 5 6 7 8 9 10</p> <p>11 12 13 14 15 16 17</p> <p>18 19 20 21 22 23 24</p> <p>25 26 27 28</p>	<p>MAART</p> <p>Z M D W D V Z</p> <p>1 2 3</p> <p>4 5 6 7 8 9 10</p> <p>11 12 13 14 15 16 17</p> <p>18 19 20 21 22 23 24</p> <p>25 26 27 28 29 30 31</p>
<p>APRIL</p> <p>Z M D W D V Z</p> <p>1 2 3 4 5 6 7</p> <p>8 9 10 11 12 13 14</p> <p>15 16 17 18 19 20 21</p> <p>22 23 24 25 26 27 28</p> <p>29 30</p>	<p>MEI</p> <p>Z M D W D V Z</p> <p>1 2 3 4 5</p> <p>6 7 8 9 10 11 12</p> <p>13 14 15 16 17 18 19</p> <p>20 21 22 23 24 25 26</p> <p>27 28 29 30 31</p>	<p>JUNI</p> <p>Z M D W D V Z</p> <p>1 2</p> <p>3 4 5 6 7 8 9</p> <p>10 11 12 13 14 15 16</p> <p>17 18 19 20 21 22 23</p> <p>24 25 26 27 28 29 30</p>
<p>JULI</p> <p>Z M D W D V Z</p> <p>1 2 3 4 5 6 7</p> <p>8 9 10 11 12 13 14</p> <p>15 16 17 18 19 20 21</p> <p>22 23 24 25 26 27 28</p> <p>29 30 31</p>	<p>AUGUSTUS</p> <p>Z M D W D V Z</p> <p>1 2 3 4</p> <p>5 6 7 8 9 10 11</p> <p>12 13 14 15 16 17 18</p> <p>19 20 21 22 23 24 25</p> <p>26 27 28 29 30 31</p>	<p>SEPTEMBER</p> <p>Z M D W D V Z</p> <p>1</p> <p>2 3 4 5 6 7 8</p> <p>9 10 11 12 13 14 15</p> <p>16 17 18 19 20 21 22</p> <p>23 24 25 26 27 28 29</p> <p>30</p>
<p>OKTOBER</p> <p>Z M D W D V Z</p> <p>1 2 3 4 5 6</p> <p>7 8 9 10 11 12 13</p> <p>14 15 16 17 18 19 20</p> <p>21 22 23 24 25 26 27</p> <p>28 29 30 31</p>	<p>NOVEMBER</p> <p>Z M D W D V Z</p> <p>1 2 3</p> <p>4 5 6 7 8 9 10</p> <p>11 12 13 14 15 16 17</p> <p>18 19 20 21 22 23 24</p> <p>25 26 27 28 29 30</p>	<p>DECEMBER</p> <p>Z M D W D V Z</p> <p>1</p> <p>2 3 4 5 6 7 8</p> <p>9 10 11 12 13 14 15</p> <p>16 17 18 19 20 21 22</p> <p>23 24 25 26 27 28 29</p> <p>30</p>

ting der kerkelijke voormannen te Rome beweerden velen van de meest enthousiaste saturnaliënvierders ook christen te zijn. De voor de hand liggende oplossing voor dit pijnlijk probleem was, althans tijdelijk, elke christen te verbieden de feestdag te vieren.

Dat was op zijn best een zinloos gebaar. Het werd maar al te spoedig duidelijk dat het al te ver heen was: het verbod was te zwak, te laat. De volgende logische stap, ten minste in de ogen van de meer praktisch ingestelde kerkelijke voormannen, was het op de een of andere manier omzetten van de heidense saturnaliën

om de heidense Germaanse stammen van de Franken en Alemannen te bekeren, gedwarsboomd werd door de onbeteugelde viering van de winterfeesten in zijn zendingsgebied. Dit bracht de paus ertoe de excessen te verbieden, evenals verscheidene pausen dat na hem deden, maar de populariteit van de feesten verminderde niet en verspreidde zich uiteraard over geheel het pas gekerstende Europa.

Kerstmis in de middeleeuwen

Sinds de vijftiende eeuw werd elke Kerstmis hulst, klimop en ander wintergroen opgehangen, en hingen

De middeleeuwse kerstdiensten bestaan momenteel nog, maar in een nogal gewijzigde vorm, slechts als symbool van hun oorspronkelijke heidense karakter. Ze vormen slechts een onbelangrijk deel van de kerstgebruiken, die men er thans op na houdt, en waarvan vele niet rechtstreeks van de Romeinen afkomstig zijn, maar door de eeuwen heen zijn ontstaan uit andere — even heidense — gebruiken van elders.

Andere heidense gebruiken in december

Woensdag, de vierde dag van de week, is genoemd naar de Germaanse

in een middel ter bevordering van het christelijk ideaal. De kerkvaders probeerden de festiviteiten te richten op de christelijke Zon der Gerechtigheid, in plaats van op de wedergeboorte van de zon op 25 december, de datum van de winterzonnewende ten tijde van Julius Caesar.

Hoe goed de Kerk in haar actie om heidendom achtbaarheid te verlenen, slaagde, kan opgemaakt worden uit het feit dat hetzelfde wintergroen, dezelfde vrolijkheid en lichtjes van de Romeinse saturnaliën nu een onafschiedelijk onderdeel van de populairste christelijke feestdag vormen.

In de vierde eeuw werd zelfs een nog krachtiger teken van kerkelijke goedkeuring gehecht aan de viering van de saturnaliën, toen 25 december officieel werd uitgeroepen tot de geboortedatum van Christus. Dit was gemakkelijk voor de christenen; de saturnaliën werden nu de Mis van Christus.

Maar het was slechts een verandering in naam, zoals de binnendringende barbaren spoedig ontdekten. Tot het voortdurend leedwezen van de Kerk waren de mannen uit het Noorden verrukt over de ontdekking dat de Romeinse saturnaliën/Mis van Christus een zeer prettig gebruik was ter aanvulling van hun eigen viering van de winterzonnewende. In 742 klaagt St. Bonifacius, de „apostel der Germanen” in een brief aan paus Zacharius erover dat zijn vrome ijver

gemaskerde dansers op straat de clown uit. Tijdens de middeleeuwen gaven bewoners van Europa elkaar geschenken, evenals hun Romeinse voorgangers gedaan hadden, maar nu in de naam van Christus en meer als een heilig geschenk ter ere van Christus' geboorte dan als een heidens gelukssymbool. Evenals in vroeger eeuwen hield het grote winterfeest langdurige eet- en drinkpartijen en algehele vrolijkheid in.

De oude Romeinse gewoonte tijdens de saturnaliën stierven in die tijd niet uit, maar werden slechts in gewijzigde vorm voortgezet. In plaats van een narrenkoning te kiezen zoals de Romeinen hadden gedaan, werd in de middeleeuwen een „vorst van wanbeheer”, een „abt van dwaasheid”, een „boonkoning” of narrenpaus gekozen wiens plicht het was voor te gaan in het „feest der narren”. Deze potsenmaker was gegrimeerd als een kaalhoofdige clown met een rode neus en reed op een ezel. Hij droeg vaak een soort koldermis op in de kathedraal.

Het koor van de kathedraal was tijdens Kerstmis eveneens een aanfluiting. De koorleden droegen sinaas-appelschillen voor brilmonturen; ze hielden hun muziek ondersteboven en beantwoordden in brabbeltaal de „bisschop” die de mis las. Bovendien rinkelden ze met bellen en huppelden en sprongen ze door de kerk.

god Odin of Wodan. Wodan, de „woedende”, was een eenogige figuur die men zich aanvankelijk voorstelde als een niets en niemand ontziende god der krijgslieden. Hoewel de tijd zijn reputatie verzachtte, verloor hij nooit helemaal zijn image van een grimmige leider van blonde, ruigharige krijgers. Een steeds veranderende mythologie zorgde ervoor dat Wodan een milder karakter kreeg en zelfs een ware innerlijke bewogenheid jegens de mensheid werd toegeschreven.

Wodans nieuwe image raakte in de loop der tijden vermengd met verdichte verhalen over de persoon van Jezus Christus. Die verhalen verwierpen langzamerhand in het toen nog heidense Noord-Europa bekendheid. Veel van de dingen die de stammen in dat gebied hoorden en meenden te begrijpen over Jezus Christus smolten samen met hun opvatting van de god Wodan. Uiteindelijk nam de Wodanmythe niet alleen de confuse kenmerken van een Jezus Christus, maar ook van andere legendarische personen aan.

De opmerkelijkste van al die mythologische vermengingen vond plaats toen eigenschappen en attributen van Wodan toegeschreven begonnen te worden aan een zekere St. Nicolaas. Er zijn bijna geen gedegen feiten bekend over de oorspronkelijke Nicolaas, die uiteindelijk heilig verklaard werd, maar sommige histori-

ODIN (Wodan), heerser van de gevallen helden in het walhalla, aan wie mensenoffers werden gebracht. In christelijke tijden werd hij vereenzelvd met St. Nicolaas.

Culver Pictures

sche documenten vermelden dat hij stierf in het jaar 326, als zoon van een welgesteld christelijk echtpaar in een provincie van Klein-Azië (Turkije).

Van St. Nicolaas was o.a. bekend dat hij in het holst van de nacht in de huizen van mensen die het waard waren, geschenken naar binnen smokkelde en niemand wilde laten weten wie de goede gever was.

Gedurende de middeleeuwen nam de legende van St. Nicolaas de vorm aan van een kinderfeest dat vroeg in december begon en doorliep tot 28 december — Onnozele Kinderendag — waarop herdacht werd dat koning Herodes alle jongetjes van 2 jaar en daaronder in Judea liet ombrenghen.

De twee voorstellingen — Wodan en St. Nicolaas — raakten elkaar en versmolten in de Noordepouese lan-

den tot één geheel, waaruit de Angelsaksische versie van het kerstmannetje ontstond. Zowel Wodan als St. Nicolaas trokken langs de wegen; beiden zwierven rond om de daden van de mensheid na te gaan.

Zowel Wodan als St. Nicolaas voerden hun werkzaamheden in 't hartje van de winter uit.

Nog een ingrediënt

Kerstmis in de jaren zeventig zou niet compleet zijn zonder kerstboom. Onze moderne midwintercocktail van saturnaliën, noordepouese legenden en „christelijke” mythologie zou niet

zo fleurig zijn zonder de gewoonte die ontstaan is uit het gebruik in Noord-Europa van wintergroene takken rond Nieuwjaar om boze geesten te weren. Deze voorlopers van de prachtig versierde boom van thans waren vaak toppen van dennenbomen, die van de hanebalken naar beneden hingen. Deze gewoonte is in sommige streken zelfs in de twintigste eeuw blijven bestaan. In Stiermarken, Oostenrijk, werd gedurende de eerste helft van deze eeuw nog de top van een den of spar, versierd met repen rood papier, appels en vergulde noten ondersteboven opgehangen in een hoek van de woonkamer, die de „Lieber Herrgottsecke” genoemd werd.

U kúnt geen christelijke inhoud aan Kerstmis geven

Het wordt al gauw duidelijk dat zelfs hoewel de slappe, maar zich nog steeds christelijk noemende kerk uit de derde eeuw erin geslaagd kan zijn een ander etiket te plakken op het feest van de saturnaliën, zij nooit dat feest werkelijk heeft kunnen veranderen in iets dat zelfs in de verste verte ook maar leek op een door de Bijbel gesanctioneerd feest van God. De huidige Kerstmis is niet de Mis van Christus. Het is slechts een oeroud, heidens feest in een meer moderne en achtenswaardige verpakking.

Als de Jezus Christus van het Nieuwe Testament op een heden-daags kerstfeest uitgenodigd zou worden, zou Hij zeker genieten van de gezelligheid, maar Hij zou niet in staat zijn in te zien dat het feest verondersteld werd te zijner ere gehouden te worden!

Hij zou misschien zelfs degenen die zich zorgen maken dat de viering van Kerstmis afgeweken is van haar vooropgezette religieuze doelstelling, de raad geven op te houden met zich bezorgd te maken, omdat het publiek zich inderdaad aan de „ware” betekenis van Kerstmis houdt — als een

De kerstsfeer

Afgezien van de kortstondige kerstdagen heeft de toestand waarin de wereld verkeert bijzonder weinig vrede, vrolijkheid of hoop te bieden. Het leven gaat door in zijn overal aanwezige leegheid, doelloosheid en vaak volslagen zinloosheid. Men beoorlooft elkaar, rampen vinden plaats met een regelmaat die ons afstompt, de internationale verhoudingen maken hun ups en downs door — nooit schijnt iets werkelijk vooruitgang te boeken.

Men spreekt vaak cynisch over de sfeer van gezelligheid, die veronder-

meeste mensen niet bereid gehoor te geven aan de grondbeginselen die deze aspecten zouden teweegbrengen. Niettemin zou het nogal dwaas en zelfs onbillijk zijn deze positieve kant van de kerstviering te veroordelen alleen op grond van de heidense oorsprong van de kersttijd — *tenzij er iets bestaat dat veel beter de plaats ervan kan innemen*. En gelukkig bestaat dat ook!

Kerstmis is tekortgeschoten

Niets is deprimerender dan een kerstboom die zijn naalden laat vallen. Die stervende, dorre boom is

uiterst heidens, openlijk hedonistisch feest. Hij zou er op kunnen wijzen dat de Kerk nooit had moeten pogen een compromis te sluiten met de heidenen, omdat dat compromis er alleen maar toe heeft bijgedragen dat mensen, die de door God geboden heilige dagen in acht hadden moeten nemen, misleid werden.

De Kerk had acht moeten slaan op de waarschuwing in Deuteronomium 12:30-31: „Neem u er dan voor in acht... dat gij hun [van heidense volken] goden niet zoekt, zeggende: hoe dienden deze volken hun goden? zo wil ik het ook doen. Niet also zult gij de Heer, uw God, dienen; want al wat de Heer een gruwel is, wat Hij haat, doen zij voor hun goden...” (N. Vert.).

Wat de kerk die nog steeds beweert christelijk te zijn, had móeten doen en wat zij werkelijk *gedaan* heeft, zijn twee verschillende dingen. Toch zijn de mensen zelf in dit opzicht niet geheel onschuldig. De waarheid is dat, zelfs als het Kerstmisvierende publiek zich werkelijk bewust zou zijn dat het in religieus opzicht beetgenomen was, het weinig of geen verschil zou maken bij de werkelijke viering van het feest. Ongeacht hoe vaak de christelijke gemeenschap eraan herinnerd wordt dat het kerstfeest niet anders is dan een herleving van de Romeinse saturnaliën, de feestelijkheden zullen toch beginnen als 25 december naderbijkomt.

steld wordt zich eens per jaar voor te doen om de greep van het defaitisme kortstondig te doorbreken. Het zou naïef en dwaas zijn als men niet zag dat voor veel mensen deze sfeer grotendeels gebaseerd is op de oude menselijke zwakheid van hebzucht en zelfzucht, bij voorbeeld de verwachting cadeautjes te krijgen. Het is mogelijk dat een beetje van die sfeer voortspruit uit de vreugde die ontstaat door het geven van die cadeautjes. Maar wat de oorzaak ook is en hoe ontlusterd die sfeer ook raakt, Kerstmis wordt omgeven door een duidelijk positief gevoel. Dat gevoel is een sfeer van hartelijkheid en vriendelijkheid jegens andere mensen die, hoe zwak en kortstondig deze ook mag zijn, zich voor de meeste mensen op andere tijden van het jaar eenvoudigweg niet voordoet.

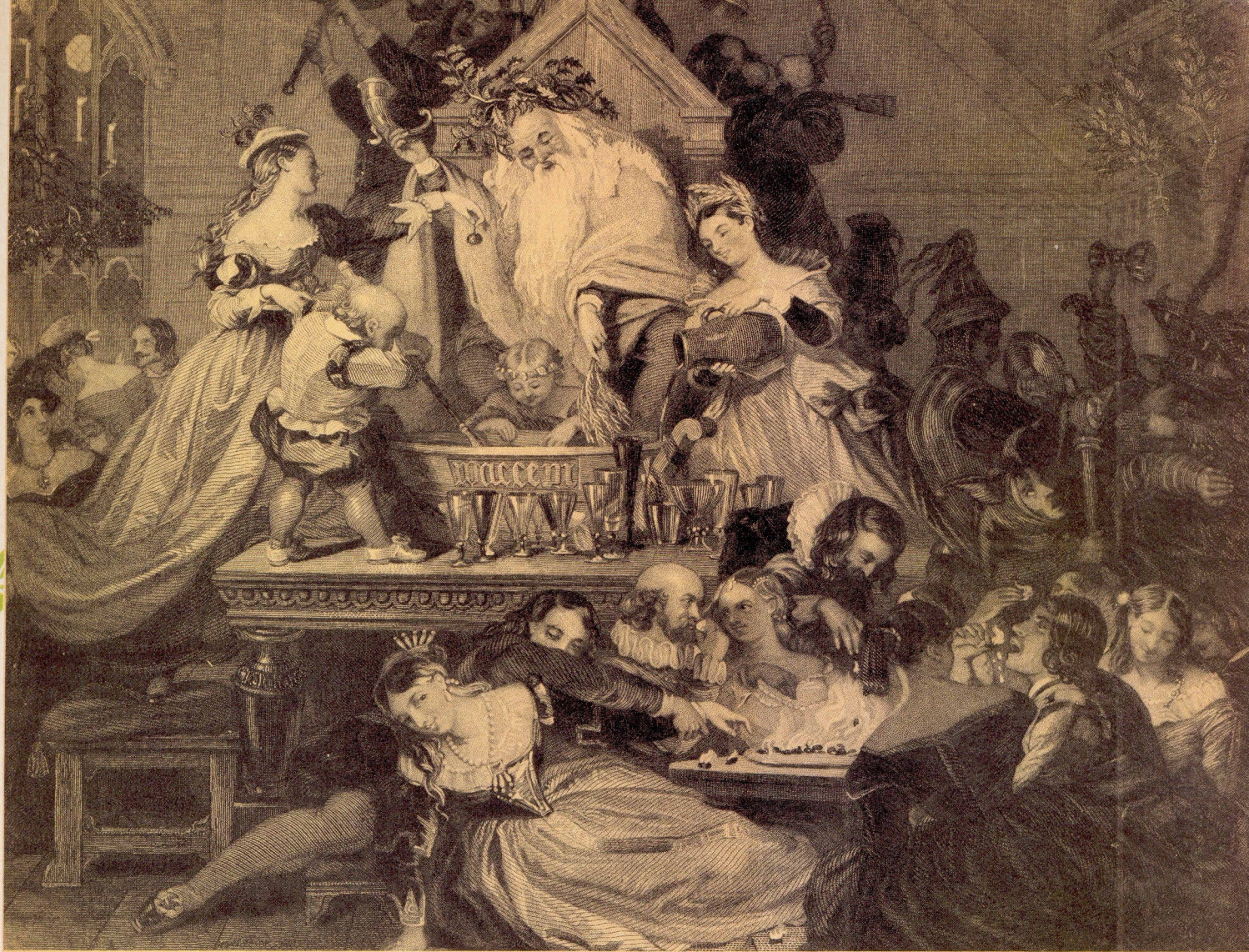
Het doet er niet toe hoezeer de oorsprong ervan heidens is, dit aspect van het kerstfeest komt alle mensen voor als zijnde goed — omdat Kerstmis de enige tijd in het jaar is waarin enkele van de slechtste kanten der menselijke aard getemperd schijnen te zijn. Als er iets is waar de wereld dringend behoefte aan heeft, is het het ophouden van negatieve menselijke daden en uitingen, en het betrachten van een geringe mate van innerlijke zorg voor anderen.

Zelfs hoewel men deze goede en positieve kanten van het leven natuurlijk wenst te ervaren, zijn de

symbolisch voor het sterven van de sfeer rond Kerstmis. Die sfeer sterft zodra het feest voorbij is. Het is zo vluchtig, zo kortstondig. Het kan voor korte tijd een vonk van vreugde en schoonheid en zelfs een weinig geluk brengen, maar de belofte van betere dingen die gaan komen, wordt nooit ingelost. Een wapenstilstand die met Kerstmis gehouden wordt, duurt maar een etmaal. Dan gaat, zoals gewoonlijk, de dood zijn rol weer meespelen!

Wie draagt schuld aan dit fiasco? Het zou gemakkelijk zijn de vinger te richten op de Romeinen of de Grieken of zelfs helemaal terug op de Babyloniers, die met deze feesten begonnen zijn. Het zou echter niet helemaal billijk zijn dat te doen, omdat die heidense samenlevingen nooit geprobeerd hebben het feit te verbloemen dat ze door en door heidens waren. Ze vierden ter gelegenheid van de winterzonnewende en ter ere van hun vruchtbaarheidsgoden uitbundig feest — en probeerden niemand wijs te maken dat ze waarlijk eer bewezen aan de geboorte van een Wezen dat de feesten in de eerste plaats volkomen afgekeurd zou hebben.

Als iemand schuld heeft aan het fiasco van de kerstsfeer, dan drukt die zwaar op het lichaam dat momenteel dat van Christus beweert te zijn, maar dat onder valse aanspraken handelt en een vervalsing verkondigt.

HET KERSTMANNETJE, ook een latere vorm van Wodan, zwaait de scepter over de drinkgelagen van de saturnaliën.

Culver Pictures

Zij stelde zich tevreden de mensen te laten geloven in een heidense leugen die nooit de vervulling kon teweegbrengen van de echte beloften van de Jezus Christus, wiens naam in de saturnaliën verward is geraakt.

De echte Jezus Christus — niet het een of andere verwrongen image dat ter gelegenheid van de feestdagen verpersoonlijkt wordt door het kindje in de kribbe — beloofde zijn Geest aan een ieder die de leer van Gods Woord zou gehoorzamen. Het proces waardoor alle mensen de vreugde van de ware Geest Gods kunnen ontvangen werd door de apostel Petrus duidelijk gemaakt in het tweede hoofdstuk van Handelingen: „Bekeert u en een ieder van u late zich dopen in de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave van de heilige Geest ontvangen” (vers 38, *N. Vert.*).

Zich bekeren betekent een verandering ondergaan — in dit geval een volledige verandering van het hart, waarbij de rituelen van het heidendom volledig verzaakt worden voor de ware godsdienst van God door middel van gehoorzaamheid aan zijn wetten. De doopplechtigheid symboliseert de dood van de oude, zondige mens en wedergeboorte als de nieuwe mens. Op dit punt verleent God dan de Geest die Hij beloofd.

De verschillen tussen de ware Geest van God en de namaaksfeer van Kerstmis zijn enorm. De vluchtige sfeer van Kerstmis maakt maar al te gauw plaats voor wat de apostel Paulus de „werken van het vlees” noemde. „Het is duidelijk, wat de werken van het vlees zijn: [overspel], hoererij, onreinheid, losbandigheid, afgoderij, toverij, veten, twist, afgunst, uitbarstingen van toorn, zelf-

zucht, tweedracht, partijschappen, nijd, [moord], dronkenschap, brasserijen en dergelijke, waarvoor ik u waarschuw, zoals ik u gewaarschuwd heb, dat wie dergelijke dingen bedrijven, het Koninkrijk Gods niet zullen beërven” (Galaten 5:19-21, *id.*).

Wat heeft de heilige Geest aan te bieden in plaats van deze algemeen voorkomende menselijke gebreken? „... de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing...” (Galaten 5:22-23, *id.*).

De wereld denkt dat zij een heidens, uiterst onchristelijk feest als Kerstmis nodig heeft, terwijl zij in werkelijkheid de Geest van God nodig heeft. Waarom zou u zich dan tevredenstellen met een goedkoop surrogaat, dat God veroordeelt, wanneer Hij u de echte Geest aanbiedt? □

ZORG DAT HET UW KIND

Het gezin is in eerste en laatste instantie hét wapen tegen drugmisbruik. Het wordt tijd dat we inzien hoe doorslaggevend de rol is die het gezin speelt bij het beschermen van kinderen tegen drugs.

door Patrick A. Parnell

NIET OVERKOMT

Naast het lijk van een jeugdige verslaafde aan heroïne in een afgesloten auto werd een verdraaide versie van de 23e Psalm aangetroffen. De schrijfster was 23 jaar, maar de boodschap had geschreven kunnen zijn door een willekeurig aantal 14-, 15-, of 16-jarigen. Zij luidde:

KONING HEROÏNE is mijn herder, mij zal altijd alles ontbreken. Hij doet mij nederliggen in de goot;

2 Hij voert mij aan onstuimige wateren. Hij verwoest mijn ziel,

3 Hij leidt mij op het pad der goddeloosheid.

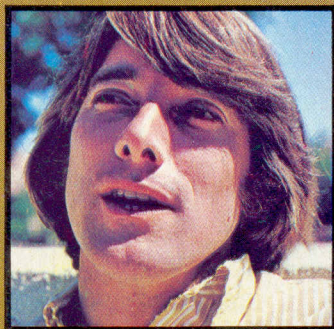
4 Ik zal door het dal van armoede gaan en zal geen kwaad vrezen, want gij, Heroïne, zijt met mij,

5 Uw injectienaald en capsule vertroosten mij. Gij ontdoet de tafel van levensmiddelen voor de ogen van mijn gezin. Gij berooft mijn hoofd van verstand,

6 Mijn beker van verdriet vloeit over. Ja, verslaving aan heroïne zal mij volgen al de dagen mijns levens; en ik zal in het huis der verdoemden blijven tot in lengte van dagen.

WAAROM RAKEN KINDEREN AAN DRUGS?

Medewerkers van De Echte Waarheid hebben onlangs een aantal mensen deze vraag gesteld. De volgende commentaren vormen een doorsnede van hoe men tegenwoordig over dit onderwerp denkt.

BILL BRASTOW: „Daar heb ik niet zo een-twee-drie een antwoord op. Eén reden is naar ik vermoed, dat hun ouders thuis het medicijnkastje er vol van hebben.”

MARY MARKLEY: „Ze zien geweld en een ogenschijnlijk gebrek aan begrip tussen groeperingen, misschien tussen ouders en hun eigen kinderen. Dat kan er een onderdeel van zijn.”

CINDY JONES: „Het is een leeftijd waarop ze van alles opsteken. Kinderen horen dat anderen ermee experimenteren en ze willen zelf ondervinden waar het nu om gaat.”

In de auto bevond zich naast haar lichaam nog een andere gekrabbelde boodschap: „De gevangenis heeft mij niet genezen. Op lange termijn heeft opname in het ziekenhuis mij evenmin geholpen. De dokter heeft tegen mijn familie gezegd dat het beter en inderdaad barmhartiger geweest zou zijn als degene die mij tot verslaving aan hard drugs heeft gebracht, een pistool had genomen en me een kogel door m'n hoofd gejaagd had. En, bij God, ik wou dat hij dat had gedaan. Mijn God, ik wou dat het zo was.”

Jammerlijk genoeg kunnen duizenden jonge mensen soortgelijke verhalen schrijven. De 17-jarige Ellen deed dat. Ze begon in een dagboek haar gevoelens ten opzichte van drugs en het leven vast te leggen.

„Als ik 's morgens wakker word, is het enige waar ik aan kan denken, hoe aan geld te komen voor nog meer drugs”, schreef Ellen.

„Drugs are hell”, zei ze. „Ik haat drugs. Ze [haar druggebruikende vrienden] vinden allemaal drugs belangrijker dan gezondheid, voedsel en geld.

„Waar ik me zorgen over maak”, vervolgde Ellen, „zijn de rimpels in mijn gezicht en de aderontstekingen die ik heb. Ik heb veel verdriet als ik bedenken wat ik met mijn leven gedaan heb. Het liefst zou ik willen doodgaan. Ik heb alle kansen gehad en al het vertrouwen beschaamd.

„Waarom ben ik er ooit mee begonnen? Drugs zijn slecht. Ze veroorzaken geestesziekten, het veroorzaakt van de huid, kaal worden en het wegrotten van je tanden. Ik kan mij niet eens meer gewoon gedragen”, klaagde zij.

Toen Ellen pas met haar dagboek begonnen was, schreef zij: „Ik denk dat ik het nog ongeveer negen maanden kan uithouden, maar binnen 18 maanden zal ik dood zijn”.

Haar voorspelling van die noodlottige dag zat er ongeveer 15 maanden naast. Op een nacht, slechts drie maanden nadat ze met haar dagboek begonnen was, liep Ellen weg van een fuifje te Newport in Wales, waar ze LSD had geslikt, marihuana gerookt en barbituraten ingenomen had. Ze dwaalde naar het dak van een parkeergarage en viel 9 meter lager te pletter op het beton. De volgende morgen werd haar lichaam gevonden; schamel gekleed en met rode lippen-

stift beschilderd met pijlen en schuttingwoorden — een ellendig einde aan een verspild leven.

Natuurlijk zal niet iedere volwassene of tiener die een pil slikt, LSD-trips maakt of marihuana rookt aan zo'n tragisch einde komen als de twee zo even genoemde ongelukkige meisjes. Maar de kans dat het gebeurt, is groter voor degenen die drugs gebruiken of ermee experimenteren, dan voor hen die dat niet doen. Het is de kans die je loopt eenvoudig niet waard.

Tragisch genoeg echter lopen te veel jongeren die kans. In sommige streken van de wereld heeft wel 75 procent van de middelbare scholieren met drugs geëxperimenteerd of gebruikt ze regelmatig. Het is voor lagere-schoolkinderen niet ongebruikelijk pillen te slikken, LSD-trips te maken, marihuana te roken of zelfs heroïne te spuiten en cocaïne te snuiven.

Het middelbare-schoolfeestje of de studentenfuif, waar geen marihuana gerookt wordt, kan zeldzaam genoemd worden. Het roken van een „stickie” wordt momenteel door jongelui net zo geaccepteerd als het drinken van een glas bier een paar jaar geleden.

Zelfs in Frankrijk, waarvan men lang dacht dat het door het ernstige drugprobleem van de rest van de westerse wereld onaangetaast zou blijven, is men nu gedwongen toe te geven dat er onder veel van de jongeren daar de neiging bestaat drugs te gebruiken. Volgens Franse politiestatistieken waren de arrestaties wegens gebruik van verdovende middelen in 1971 97 procent hoger dan in 1970. Meer dan de helft hiervan betrof jonge mensen uit „normale” gezinnen. Sommige Franse autoriteiten schatten dat 20 procent van de leerlingen in hun laatste middelbare-schooljaar hasjiesj geprobeerd hebben en dat 50 procent weet hoe ze er eventueel aan moeten komen.

Deze houding t.o.v. drugs is niet alleen tot de westerse wereld beperkt.

Naar verluidt telt Hongkong alleen al bijna 150 000 verslaafden aan heroïne en men schat dat er in landen als Indonesië en Thailand honderduizenden jonge druggebruikers zijn. In Jakarta treft men zo'n 300 000 jongelui aan die of aan heroïne verslaafd zijn of er zo nu en dan mee experimenteren. Het is feitelijk zo dat

men in de meeste landen te kampen heeft met een massaal drugprobleem onder jonge mensen. Invloeden van buitenaf en pressie van leeftijdsgenoten die kinderen ertoe dwingt drugs te proberen, zijn in deze tijd bijna niet te weerstaan.

Hoe kunnen ouders hun kinderen beschermen tegen drugs die een altijd aanwezige dreiging vormen?

Het gezin is doorslaggevend

Er bestaat slechts één gezonde instelling die kinderen tegen het aan drugs ten prooi vallen kan beschermen: het gezin. Of het nu kinderen betreft die in een achterbuurt wonen, een redelijk gegoede buitenwijk of een villa van de allerhoogste standen, de deskundigen zijn het erover eens dat het gezin de doorslaggevende aanwijzing is of tieners al dan niet hun toevlucht tot drugs zullen nemen.

Dr. R.H. Blum, een deskundige op het gebied van drugs en directeur van het Joint Program in Drugs, Crime and Community Studies aan het Institute for Public Policy Analysis van de Stanford University in Californië, heeft samen met een aantal medewerkers een uniek onderzoek inzake drugs en het gezin ingesteld. Hij stelde vast dat de enige, krachtigste invloed bij het bestrijden van druggebruik het gezin is.

„Het gezin is dé instelling voor het vormen van verantwoordelijke burgers. De eigen leeftijdsgroep kan, in tegenstelling tot wat gewoonlijk verondersteld wordt, weinig of geen invloed uitoefenen zolang het gezin hecht blijft. Leeftijdsgenoten nemen alleen het gezag over, als de ouders daar afstand van hebben gedaan, en ouders zullen de neiging hebben er afstand van te doen als het gezinsleven en de levenswaarden in kwaliteit achteruit zijn gegaan”, vatte dr. Blum en zijn collegae kort samen in *Horatio Alger's Children*, de uitgave van hun gezamenlijke onderzoeken inzake drugs en het gezin.

De verantwoordelijkheid rust hoofdzakelijk op de ouders — niet op scholen, kerken, rechtbanken, tucht-scholen of medische instellingen. Ouders kunnen er de oorzaak van zijn dat hun kinderen bij drugs betrokken raken of zij kunnen ertoe bijdragen het te voorkomen. Het is de structuur van het gezin en de sfeer die door de ouders geschapen wordt, die de doorslaggevende factor is. Het juiste

ouderlijke voorbeeld is van doorslaggevend belang.

Het geven van een voorbeeld

Verlaat u zich op pillen en kalmerende middelen om de dagelijkse problemen het hoofd te bieden? Hoeveel soorten medicijnen heeft u in uw medicijnkastje staan? Hoeveel sterke drank heeft u in voorraad?

Wat hebben deze vragen eigenlijk te maken met tieners en drugs?

Op grote schaal gehouden onderzoeken hebben aangetoond dat er een rechtstreeks verband bestaat tussen druggebruik door kinderen en tieners, en de houding van ouders ten opzichte van alcoholische dranken en medicijnen, die zonder en/of op recept worden verkocht. Als ouders zwaar drinken en veelvuldig alcoholische dranken presenteren, of voor de problemen van alledag zich op pillen en kalmerende middelen verlaten, zijn hun kinderen meer geneigd hun toevlucht te nemen tot drugs. Met andere woorden, ouders met een dergelijk levenspatroon geven hun kinderen een voorbeeld van druggebruik.

Dr. Serge Lebovici, een psychiater en psychoanalist, en raadsman voor de Franse parlementaire commissie inzake drugs, heeft vastgesteld dat er een rechtstreeks verband bestond tussen de consumptie van alcohol, kalmerende middelen, pillen en andere medicijnen van de ouders thuis, en druggebruik door de kinderen.

Tijdens een vraaggesprek zei Lebovici: „... Wij worden getroffen door het feit dat druggebruik vaak voorkomt in een gezin waar reeds een atmosfeer van intoxicatie bestaat. Deze neigingen tot intoxicatie zijn belangrijk, niet alleen wat het gebruik van tabak en alcohol betreft, maar vooral in de massale consumptie van medicijnen... De ouders proberen, evenals de kinderen, aan spanningen te ontkomen: de eerstgenoemden door medicijnen, de laatstgenoemden door middel van drugs” (*Le Figaro*, 28 oktober 1971).

Dr. R.G. Smart van de Addiction Research Foundation te Toronto, Canada, kwam tot de volgende belangrijke conclusies betreffende het gebruik van drugs door opgroeiende tieners en hun ouders tijdens twee onderzoeken door middel van vragenlijsten onder 14 468 scholieren te Ontario.

Van elk toegestaan medicijn of verboden bedwelmend middel dat onderzocht werd, bleek dat, als de ouders het regelmatig gebruikten, hun kinderen dat ook deden. Als de ouders niet vaak of helemaal geen medicijnen of drugs gebruikten, waren hun kinderen geneigd ze ook niet te gebruiken.

Kinderen van moeders die kalmerende middelen gebruikten, hadden meer kans marihuana, opiaten, stimulerende middelen, amfetamine, kalmerende middelen, LSD en andere hallucinogenen en barbituraten te gebruiken.

De kinderen van moeders die dagelijks kalmerende middelen slikten, hadden drie keer zoveel kans marihuana te roken of LSD te gebruiken, vijf keer zoveel kans stimulerende middelen, „speed” of andere hallucinogenen te gebruiken, zes keer zoveel kans opiaten te gebruiken en zeven keer zoveel kans kalmerende middelen en slaappillen te gebruiken. En, voegt dr. Smart eraan toe: „Men bedenke dat een soortgelijk beeld geschetst zou kunnen worden van vaders en moeders die stimulerende

„Ik heb veel verdriet als ik bedenk wat ik met mijn leven gedaan heb. Het liefst zou ik willen doodgaan. Ik heb alle kansen gehad en al het vertrouwen beschaamd.”

middelen en barbituraten [slaappillen] gebruikten”.

Andere onderzoeken betreffende duizenden middelbare scholieren hebben een soortgelijk verband aangetoond tussen het gelegaliseerd druggebruik der ouders, met inbegrip van hun alcoholgebruik, en het illegaal druggebruik van hun kinderen.

Het is absoluut schijnheilig als een der ouders zijn of haar kinderen waarschuwt voor de gevaren van het gebruiken van drugs als hij of zij zelf een toonbeeld van druggebruik is. Hetzelfde geldt voor de vader of moeder, die zoon of dochter waarschuwt tegen de kwalijke gevolgen

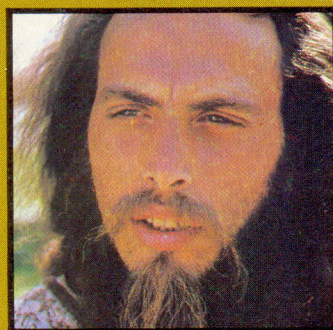

WILLIAM BAUM: „Ik denk dat het in hoge mate afhangt van wat de kinderen van huis uit meekrijgen”.

KRISTEN RAWLE: „Ik denk dat het veelal komt door gebrek aan belangstelling van de kant van de ouders. Zij nemen hun verantwoordelijkheid jegens hun kinderen niet ernstig genoeg.”

RICHARD FAVORITO: „Vermoedelijk dezelfde aanleiding die een kleuter ertoe brengt te experimenteren met iets dat heet is — hij weet niet beter”.

SHERRY BALESTRA: „De sensatie. Ze zijn nieuwsgierig.”

van het roken van marihuana, terwijl hij of zij zichzelf in de rook van een sigaret, pijp of sigaar hult. (Alle drie wijzen van roken kunnen kanker en longemphyzeem veroorzaken, alsmede een aantal andere ziekten.)

In de door dr. Blum gehouden onderzoeken waarin de nadruk werd gelegd op de belangrijkheid van een goed ouderlijk voorbeeld, zegt één tiener over zijn vader: „Ik vind dat hij [vader] een goed voorbeeld is van wat ik wil zijn of hoe ik wil zijn. Ik heb geen respect voor hem omdat hij zegt: 'Dat mag je niet doen' en mij slaat; ik heb respect voor hem omdat hij in staat is te zeggen: 'Dat mag je niet doen' en mij laat zien dat ik het niet hoeft te doen. Een voorbeeld: hij is met roken gestopt en daarom kan ik dus zeggen dat mijn vader het heeft gedaan; hij ging mij voor door het voorbeeld te geven.”

Ouderlijke leiding

Kinderen hebben niet alleen behoefte aan een goed ouderlijk voorbeeld, maar ook aan ouderlijke leiding.

„Ouders moeten ouders zijn”, zei dr. Blum in een exclusief interview met de *Plain Truth*. „Een van de zeligste dingen die wij tegenkwamen, waren ouders die beweerden dat zij de gelijken van hun kinderen wilden zijn, kameraden. Dat heeft verschrikkelijke consequenties. Wie is er dan verantwoordelijk in dat gezin? En als de ouders de gunst proberen te winnen van een 10-jarig kind, kan het gebeuren dat het kind de baas wordt. Maar dan raakt het tienjarig kind wel in paniek.

„Ik ken een kind van dertien jaar dat in een dergelijke positie verkeert”, vervolgt dr. Blum, „en ik kan eraan toevoegen dat ze zwaar aan de drugs is geraakt, erg dik is en waarschijnlijk spoedig in het ziekenhuis moet worden opgenomen. Beide ouders waren zo bang de macht in handen te nemen, dat zij zich in wezen uitleverden aan dit meisje van dertien jaar. Zij wilde echter zelf geen ouderrol op zich nemen. Wat ze ook zei, dat wilde ze niet.”

Dr. Blum legt er de nadruk op dat ouders eens de prijs van de hedendaagse tolerantie moesten nagaan. Zijn onderzoek en het onderzoek van vele anderen wijst uit dat meer betrokkenheid van de ouders en toezicht op de besluitvorming in de jonge jaren en meer rechtstreekse

ouderlijke begeleiding dringend geboden is.

Er bestaat een direct verband tussen ouders die capituleren voor elke gril of kuur die hun kinderen in hun hoofd halen, en de mogelijkheid dat dezen zich met drugs zullen inlaten. Daarentegen zijn kinderen van ouders die prijs stellen op gehoorzaamheid, eerbied voor de ouders en het verrichten van taken in gezinsverband (zorgen voor je eigen speelgoed en spulletjes, eigen rommel opruimen, eigen bed opmaken en bepaalde karweitjes in huis en in de tuin) aanzienlijk minder geneigd hun toevlucht tot drugs te nemen.

Kinderen hebben leiding nodig. Zij moeten weten wat hun ouders van hen verwachten en wat ze wel en niet kunnen doen. Dit geeft hun een gevoel van veiligheid en gemoedsrust. Ze hebben dan een structuur waarop zij zich kunnen verlaten.

Tegelijkertijd geven plichten en verantwoordelijkheden in en om het huis kinderen een kans tot het beoefenen van verantwoordelijkheid en een gelegenheid voldoening te putten uit verrichte prestaties. Dergelijke verantwoordelijkheden helpen ook een bepaalde mate van discipline en karakter te ontwikkelen, wat kinderen het vermogen verschaft beter opgewassen te zijn tegen de vele problemen en frustraties, waarmee we allemaal van tijd tot tijd te maken krijgen.

Liefde

Elk menselijk wezen heeft liefde nodig, en vooral kinderen. Er bestaan zelfs aanwijzingen dat liefde onontbeerlijk is voor een blijvende goede gezondheid. Wij willen allemaal graag weten dat er iemand is die om ons geeft. Voor kinderen is ouderliefde van levensbelang.

„Bij alle kinderen van ons onderzoek troffen we bewijzen aan hoe belangrijk ouderliefde voor hen is. Sommige kinderen verklaarden dit uitdrukkelijk; anderen drukten dit uit door wrok en wangedrag wanneer zij zich door hun ouders aan hun lot overgelaten voelden; en sommige kinderen gaven dit indirect te kennen door middel van de hoge prijs die ze betaalden om de aandacht van hun ouders te behouden... Wat de jongelui betrof, was wat hun ouders hun konden bijbrengen veel belangrijker en doeltreffender dan alles wat lera-

ren op school, autoriteiten en deskundigen uit de gezondheidssector hun zouden kunnen vertellen”, aldus dr. Blum in *Horatio Alger's Children*.

Een onderzoek geleid door dr. Nechama Tec, directeur van de researchafdeling van het Midfairfield Child Guidance Center te Norwalk, Connecticut, wijst uit hoe belangrijk de juiste liefde en zorg van de kant der ouders is bij het verminderen van de waarschijnlijkheid dat kinderen hun toevlucht tot drugs zullen nemen. Dr. Tec leidde een onderzoek onder 1700 jongeren van de leeftijd van 15 tot en met 18 jaar, die in een welvarend forensenplaatsje woonden en de openbare middelbare school aldaar bezochten. Het onderzoek hield zich bezig met degenen die marihuana rookten, maar er is geen reden aan te nemen dat de verkregen gegevens niet eveneens van toepassing zouden zijn op andere drugs. De resultaten van zijn onderzoek werden

Als kinderen met hun ouders openlijk over hun moeilijkheden kunnen praten, lopen ze minder kans aan marihuana te raken. Die kinderen die „high” werden door het gezinsleven thuis, voelden minder lust „high” te worden op een andere manier.

gepubliceerd in het novembernummer van 1970 van het *Journal of Marriage and the Family*.

Er bestaat een rechtstreeks verband tussen de mate van erkenning die tieners in het gezin krijgen en het al dan niet gebruiken van marihuana door hen. Ongeveer 58% der tieners van ouders die teleurgesteld in en ontevreden over hen waren, gebruikte marihuana — 26% met mate en 32% regelmatig. Van de kinderen van ouders die tevreden over hen waren, gebruikte 23% marihuana — 16% met mate en slechts 7% regelmatig.

Men vond dat ouders die tekort schoten aan warmte, en veeleisend, koud of onverschillig waren, de waarschijnlijkheid dat hun kinderen marihuana zouden gebruiken, vergrootten. Het onderzoek stelde vast dat 56% der kinderen met onverschillige ouders marihuana gebruikte. Het percentage was 47% voor kinderen met ouders die veeleisend en koud

waren. In vergelijking hiermee gebruikte 29% van de kinderen met ouders die warmvoelend jegens hen waren, marihuana.

Het in academisch opzicht teveel van kinderen eisen stond statistisch gezien ook in wederkerig verband met het gebruik van marihuana. Insgelijks stond onverschilligheid jegens de schoolprestaties ook in wederkerig verband met het gebruik van marihuana.

Als kinderen met hun ouders openlijk kunnen praten over de moeilijkheden die ze onder ogen moeten zien, lopen ze minder kans hun toevlucht te nemen tot het gebruiken van marihuana.

Kinderen die zeggen dat ze het prettig vinden met hun ouders samen te zijn, hebben ook minder kans hun toevlucht tot marihuana te nemen. Volgens het onderzoek rookte 38% van die kinderen die zeiden het niet prettig te vinden met hun ouders samen te zijn, regelmatig marihuana. Slechts 4% van hen die zeiden dat ze het wél prettig vonden met hun familie samen te zijn, waren regelmatige marihuangebruikers.

Een voor de hand liggende conclusie uit dr. Tecs onderzoek is dat die kinderen die „high” werden door hun vader en moeder en de rest van het gezin, minder lust en behoefte voelden „high” te worden op een andere manier, namelijk door middel van drugs.

Op het gezin gerichte liefde

Het gezin behoort voor een kind een middelpunt van liefde, warmte, medeleven en open communicatie te zijn. Dit hoort de plaats te zijn waar hij „high” kan worden.

Dr. Blum kwam erachter dat in goede gezinnen — die gezinnen waar de kinderen minder geneigd waren hun toevlucht te nemen tot drugs — „er grote vreugde en geluk in de familiekering zelf heerste. Alle leden van het gezin maakten plezier met elkaar... er werd veel gelachen. Elk gezinslid wist dat er prettige dingen gebeurden als ze met de anderen bijeen waren; zij keken ernaar uit bij elkaar te zijn. Hun aandacht was in optimistische verwachting op de anderen gericht. Tegelijkertijd maakte deze aandacht voor elkaars wensen hen gevoelig en bereidwillig anderen te helpen.”

Dit betekent niet dat het zo even

beschreven type van gezin tolerant was. Integendeel, zoals dr. Blum in zijn boek uitlegde: „De ouders lieten hun kinderen in niet mis te verstane termen weten dat zij niet 'hun vriendjes maar hun ouders waren'. Deze ouders namen het leiderschap op zich als een onderdeel van hun ouderlijke verantwoordelijkheden en hadden stevig de leiding in handen.”

Zoals één vader van zo'n gezin uitlegde: „Een van de manieren waarop je liefde kan tonen, is werkelijk een vader en een moeder voor je kinderen te zijn... wij zijn hun ouders. Liefde wil niet zeggen te allen tijde... alles goedvinden. De grootste liefde die je voor je kinderen kunt hebben, is de liefde waarbij je de tijd neemt streng te zijn... [maar] alles wordt getemperd door liefde...”

Kortom, het gezin moet een middelpunt van zorg voor kinderen zijn, doordat ze erkend worden als personen met emoties, gevoelens, bekwaamheden en een individuele persoonlijkheid. Het is niet alleen het centrum waar leiding gegeven en correctie toegepast wordt wanneer dat nodig is — correctie op zichzelf is een vorm van liefde, zoals deze vader uitlegde — maar ook een centrum voor zowel geven als ontvangen van liefde.

In vele gevallen kan het opbouwen van dit soort gezinscentrum betekenen dat ouders op een gedeelte van hun eigen bezigheden wat minder de nadruk zullen moeten leggen, de tv eerder en vaker moeten afzetten en hun kinderen in kwantiteit en kwaliteit meer van hun tijd moeten geven.

Religieuze behoeften

Tenslotte, en het belangrijkste van alles, is er de godsdienst. Hoewel dr. Blum ons in het interview toevertrouwde zelf helemaal niet godsdienstig ingesteld te zijn, had hij het volgende te zeggen over godsdienst: „Op basis van onze gegevens was een der krachtigste aanwijzingen of kinderen drugs zouden gebruiken op een manier die risico's inhield, de godsdienstigheid van de ouders... Het kan zelfs zo zijn dat het onmogelijk, of bijna onmogelijk is heden ten dage een kind groot te brengen met werkelijke zekerheid omtrent zijn toekomst, tenzij er enige godsdienstig-

heid aan te pas komt. Hoe meer men zich met godsdienst bezighoudt, hoe beter dat misschien is."

Dr. Blum stelde vast gezinnen waar de kinderen minder kans hadden hun toevlucht te nemen tot drugs, een fundamentele gedachte gemeen hadden. Ze geloven in God en dragen dit geloof over. Er bestaat geen twijfel over in hun denken. Het is voor hen een feit. God bestaat.

In onze kritieke tijd is de erkenning

van de Schepper-God van de Bijbel het enige dat houvast geeft. Aan kinderen leren dat God, hun Schepper, bestaat, is de enig mogelijke manier hun zin en betekenis van het leven bij te brengen.

Zonder de kennis en het inzicht dat God bestaat, dat Hij dit heelal en deze aarde geschapen heeft met een doel voor ogen, dat er voor het bestaan van de mensheid een reden is en dat Hij tussenbeide zal komen

en de macht in handen zal nemen als het nodig is de mensheid voor zichzelf te behoeden, is het leven waardeloos; is het bestaan zinloos.

Wij zijn niet het produkt van een of ander toeval in de evolutie. Het leven heeft zin. Het bestaan heeft iets te betekenen. Schrijf om onze gratis brochure *Waartoe bent u geboren?*

Gods bedoeling met de mensheid houdt tevens de levenswijze in die God de mens wil laten volgen. Die

DRUGMISBRUIK EN HET GEZIN: DE MENING VAN EEN DESKUNDIGE

Mike Hendrickson

Hieronder volgt een exclusief interview met dr. R.H. Blum, directeur van het Joint Program in Drugs, Crime, and Community Studies aan het Institute for Public Policy Analysis van de Stanford University. Dr. Blum is adviseur geweest van het National Institute of Mental Health Center for Studies of Narcotic and Drug Abuse, de Law Enforcement Assistance Administration van het Amerikaanse ministerie van Justitie, de National Commission on Violence en de door de president ingestelde Crime Commission. Hij is de auteur van een aantal boeken waarvan Horatio Alger's Children, een unieke studie over drugs en het gezin, het meest recente is.

VRAAG: In hoeverre is het gezin een belangrijke factor bij het voorspellen of een kind al dan niet zijn toevlucht neemt tot drugs?

ANTWOORD: Zoals in *Horatio Alger's Children* is vermeld, wijzen de feiten uit dat het gezin inderdaad een zeer belangrijke rol speelt bij het bepalen van de mate waarin de kinderen zich met drugs inlaten.

V. Hoe kunnen ouders het best voorkomen dat hun kinderen drugs gebruiken?

A. Ik zou het zó niet willen stellen. Ik acht het onwaarschijnlijk dat ouders zich zouden moeten toeleggen op het voorkomen van druggebruik. Tenslotte zijn aspirine en voorgeschreven antibiotica ook drugs. Wijn is een drug. Bier is een drug. Ik vind dat ouders moeten proberen het druggebruik van kinderen te beperken tot datgene wat de ouders goedkeuren en wat volgens objectieve normen redelijk veilig verklaard kan worden. Dat betekent dus dat er geen reden is voor de ouders, als ze het voor zichzelf goedkeuren, om bezwaar te maken tegen wijn of bier, of wat de dokter voorschrijft, of wat u maar wilt, mits het uiteraard gebruikt wordt op de toegestane leeftijd. Met die beperking zou ik zeggen dat het belangrijkste wat uit onze onderzoeken naar voren is gekomen, is dat de ouders in de eerste plaats eerlijk moeten zijn tegenover zichzelf met betrekking tot wat zij zich voor ogen stellen bij het grootbrengen van hun kinderen. Willen ze werkelijk liberaal en tolerant zijn, wat inhoudt dat zij het kind aanmoedigen te experimenteren? Je kan er geen geheime clausule op na houden die luidt: „Maar alleen experimenteren op de manier die ik van je verwacht”.

Het tweede punt is dat als de

levenswijze is beknopt samengevat in de tien geboden. Het houdt geen levensstijl in die op drugs georiënteerd is. Dit zou kinderen bijgebracht moeten worden. Kom meer over Gods manier van leven te weten. Schrijf om onze gratis Engelstalige brochure *The Ten Commandments*.

Gewapend tegen drugs

Gesterkt door de wetenschap dat God bestaat, dat het leven een

bedoeling heeft en dat God een levenswijze heeft ingesteld waarnaar wij moeten leven, zullen kinderen beter gewapend zijn in de strijd tegen het ooit betrokken raken in de „drug scene”.

Koppel dat soort onderricht aan het goede voorbeeld dat de ouders geven, niet alleen op het gebied van druggebruik, maar op elk gebied van het leven, plus voldoende ouderlijke leiding en heel veel liefde, en uw

kinderen zullen veel minder kans lopen op te groeien en een verwrongen versie van de 23e Psalm te schrijven zoals het meisje dat „Koning Heroïne” schreef. Evenmin zullen ze een dagboek als dat van Ellen schrijven. Hun dagboek zal een blij dagboek zijn. Hun 23e Psalm zal de echte Psalm zijn. □

ouders tot de conclusie komen dat ze het erg vinden als hun kinderen drugs zouden innemen — d.w.z., zij het of om zedelijke, maatschappelijke of om gezondheidsredenen niet willen dat hun kinderen marihuana roken of zich bedrinken — het zeer duidelijk is dat zij dan zullen moeten beginnen rond het tweede of derde levensjaar hun kinderen dit met de grootste beslistheid voor te houden. Het is niet iets dat een kind zelf kan uitmaken, evenmin als het zelf kan uitmaken of het een hete kachel mag aanraken of loog mag drinken. . . Op zeer jonge leeftijd, zeker tot zijn 10e of 12e jaar, moet het hem verboden worden en wel onomwonden.

Als hij op een gegeven moment vraagt naar een gemotiveerde reden, goed, geef hem die dan, maar de leeftijd om zelf besluiten te nemen ligt niet rond de 5 of 6 jaar. Die kan zich voordoen rond 12 of 14 jaar, maar pas nadat u er zeker van bent wat de beslissing zal zijn.

Ik denk dat de derde set factoren die zijn, die te maken hebben met het streven een gezinssfeer te scheppen, waarin al die dingen voorkomen waarvan we weten dat ze kenmerkend zijn voor een hecht gezin — liefde, humor, verdraagzaamheid en een gevoel van blijdschap.

Ouders zijn in de loop der jaren in toenemende mate tolerant geworden, omdat hun verteld is dat het goed is dat te zijn. Ik vind dat ze misschien eens de prijs zouden moeten nagaan van hun tolerantie. De feiten zijn van dien aard dat ze suggereren dat meer ouderlijke betrokkenheid en toezicht op de prille besluitvorming, en meer rechtstreekse leiding — ik bedoel geen tirannie — de moeite waard zijn.

V. Is het waar dat een kind werkelijk

verlangt dat zijn ouders hem leiding geven?

A. Ik zou wel eens willen weten hoe wij ons zouden voelen als wij, klein en zwak, losgelaten werden in een groot woud vol angstaanjagende dieren, zonder één enkele manier om aan water en voedsel te komen, en iemand zegt dan: „Ik doe dit voor je bestwil, want ik wil dat je van je vrijheid geniet”? Laten we zeggen dat de persoon die dat tegen ons zei een ervaren woudloper is, voorzien van kompas en terreinkennis, een grote vent, gewapend, maar hij zegt: „Wij zijn elkaars gelijken”. Een kind verkeert in dezelfde positie. Een kind moet beslist leiding hebben. Het zou anders een beangstigend leven zijn.

V. Hoeveel kennis moeten ouders zorgen dat hun kinderen hebben van drugs, en hoeveel zouden ze zelf over drugs moeten weten?

A. Wij zijn nu bezig met onderzoeken naar de waardebeoordeling van het onderricht op scholen. Ik ben zelf nogal sceptisch inzake het verstrekken van informatie. Als we de onderzoeken bekijken, een zeer belangrijk werk door Piaget over de zedelijke ontwikkeling van een kind, beseffen we dat in de kinderjaren besluiten niet worden genomen op basis van informatie met betrekking tot abstracte zaken — zoals of hij al dan niet drugs zal gaan gebruiken. Dat is een onderdeel van het zedelijk verband van het gezin en houdt maatschappelijke goedkeuring in.

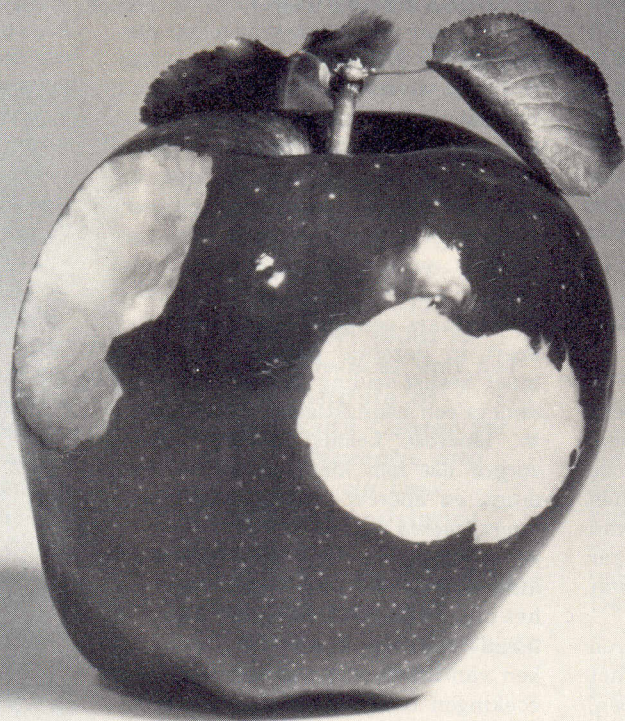
Derhalve veronderstel ik dat informatie als zodanig verstrekt slechts een ondergeschikte rol speelt, zeker tot halverwege de tienerjaren. De informatie van de ouders zou, naar ik hoop, een redelijk niveau moeten hebben, zodat ze zich niet angstig

maken over dingen waarover ze zich niet angstig hoeven te maken, en anderzijds een open oog hebben voor dingen waarop ze moeten letten.

Ik zou bij voorbeeld willen zeggen dat ouders moeten weten dat sigaretten kanker veroorzaken en dat ze alles wat in hun vermogen ligt zouden moeten doen om hun kinderen van roken af te houden; en dat het rookpatroon van het kind gedeeltelijk bepaald wordt door het rookgedrag van de ouders. Ze moeten weten dat kinderen grootgebracht in een gezin, waar alcohol gebruikt wordt bij de maaltijd enzovoort, vooral wijn en bier, een zeer geringe kans lopen slachtoffer van alcoholisme te worden. Als het kind de kans loopt te zijner tijd te drinken, wat voor ongeveer 95% van onze kinderen opgaat, is het waarschijnlijk niet verkeerd het te leren matig te drinken in het bestek van eten en gezelligheid in gezinsverband.

V. Met andere woorden, het ouderlijk voorbeeld is doorslaggevend.

A. Het ouderlijk voorbeeld is een kritieke factor. Het ouderlijk voorbeeld betekent ook toezicht houden op de leeftijdsgenoten en de kinderen niet toestaan vrienden te kiezen die de goedkeuring van de ouders niet wegdragen. Als ze een voorbeeld hebben gegeven in hun eigen gezin, als ze gedragsnormen hebben die het kind als zijn eigen normen overneemt, maakt het kind minder kans kameralen van twijfelachtig allooi te kiezen. Maar dat betekent niet dat ouders dat „doorlichten” achterwege kunnen laten. Zij moeten elke vriend op zijn gedragingen onderzoeken. Zij moeten weten wat hun kinderen doen en ze moeten daar heel veel energie aan besteden. Toezicht op de leeftijdsgenoten is dus even belangrijk. □

WAT VERSTAAT U ONDER ZONDE?

U hoort niet meer zoveel over zonde praten. Het lijkt wel één van die woorden te zijn die niet meer passen in onze hedendaagse maatschappij. Is „zonde“ uit de tijd geraakt?

door William F. Dankenbring

WAT is zonde? Kort geleden sprak ik met verscheidene mensen over dit onderwerp. Een artiest uit Amerika dacht terug aan zijn leven en zijn diensttijd en zei: „Zonde is één ding op zondagsschool en iets anders in dienst”.

Iemand uit Engeland merkte op: „Zonde is je amuseren”. Even daarna voegde hij eraan toe: „We zeiden gewoonlijk: 'Laten we eens goed gaan zondigen', en dan gingen we dansen of zuipen”.

„Zonde is datgene waarvan je denkt dat het verkeerd is”, zei een veertiger die veel gereisd had.

Een jonge, zwartharige fotograaf grinnikte en zei nonchalant: „Zonde is alles wat als een boemerang werkt”.

Een vriend die bij de luchtmacht had gediend vertelde me: „Ik dacht altijd dat zonde iets prettigs was”. Hij zei dat zijn oom predikant was van een kerkgenootschap waar men niet mocht roken, drinken, kaarten, dansen, naar de film gaan of lippenstift gebruiken. „Mijn vrouw groeide op in die omgeving. Toen zij jonger was, zou het haar geweten bezwaard hebben als ze naar een film zou zijn gegaan of zou hebben gekaart.”

Ik vroeg een 2e-jaarsstudente naar haar mening. „Ik dacht altijd dat het niet - aan - je - ouders - gehoorzamen was”, antwoordde ze, „of iets doen

waarvan je wist dat je het niet behoorde te doen.”

„Dit is zó lollig dat het wel zondig moet zijn!” vatte een jongeman de moderne visie samen!

De dood van zonde

Het verdwijnen van het woord „zonde” uit de woordenschat van de moderne jeugd is veelbetekend. Met de snelle wijziging van het morele klimaat van de wereld in de jaren vijftig en met de opkomst in de jaren zestig van de relativere zedenleer, de „nieuwe” moraal, en een in toenemende mate op recreatie gerichte maatschappij, is de instelling van de mens ten opzichte van wat als zonde werd beschouwd, dienovereenkomstig veranderd.

Dingen die eens drie generaties geleden als buitengewoon zondig werden beschouwd, worden nu algemeen aanvaard. Vandaag wordt het samenleven zonder boterbriefje in de ogen van vele mensen „volmaakt in orde” geacht. Masturberen, wat eens zowel door zedenmeester als medische deskundige werd veroordeeld, wordt niet langer algemeen als een onzedelijke handeling beschouwd, maar als een ervaring, aldus moderne psychologen. Enkele generaties geleden beschouwde het grootste deel van de maatschappij sex als zondig, maar tegenwoordig zijn de tijden veranderd. De wereld van de jaren zeventig is er één waarin het morele klimaat en de levensbeschouwing veel toleranter, vrijer of losbandiger zijn — al naargelang van ieders opvatting.

Vele mensen vervangen het woord zonde door „misdaad”. Zodoende werd een hele reeks van menselijke activiteiten die onder de categorie van „zonden” jegens God plachten te vallen, herleid tot „overtredingen”

jegens de maatschappij of enkelingen. Wat eens als zonde werd gebrandmerkt, heet nu slechts asociaal gedrag of mentale afwijking. De maatschappij als geheel heeft de inhoud van het begrip zonde uit het oog verloren. Het is tegelijk met de trekschuit verdwenen.

Wat is de oorzaak van de wijziging in de heersende houding ten opzichte van zonde?

Hoe opvattingen zich wijzigen

Het antwoord begint enigszins naar voren te komen dankzij een opzienbarend onderzoeksproject onder auspiciën van het Amerikaanse National Science Foundation dat door dr. Leon Festinger van de Stanford University onder leerlingen van de zesde klas van lagere scholen in Californië werd uitgevoerd.

Dr. Festinger onderwierp kinderen in 24 zesde klassen op 17 verschillende scholen aan een experiment. Aan de kinderen werden prijzen uitgelooft voor goede prestaties bij een test, waarbij zij tegelijkertijd de gelegenheid kregen te spieken. Men constateerde een wijziging in hun mentaliteit.

Dr. Festinger constateerde dat hoe gemakkelijker het spieken werd, des te scherper zij die niet spiekten zich opstelden tegenover hen die het wel deden. Hoe moeilijker het spieken werd, des te toegevender werd de instelling van hen die wel spiekten ten opzichte van het spieken.

Hoe groter de in het vooruitzicht gestelde beloning was, des te strenger stelden de eerlijke leerlingen zich op tegenover het spieken, en des te toegevender werd de instelling van de spiekers.

Het onderzoek van dr. Festinger is

„WAS DE VERBODEN VRUCHT EEN APPEL?” Als we schilders en schrijvers moeten geloven, zouden we zeggen van wel. De Bijbel maakt evenwel geen melding van welke vrucht de eerste mensen „verboden” waren te eten. De boom was uiteraard een symbool van verkeerde kennis die resulteert in leed en dood.

Warren Watson — Plain Truth

één van de eerste op dit gebied dat nagaat wat er gebeurt als iemand wordt geconfronteerd met het nemen van een beslissing ten einde zich te richten naar een norm of gedragsregel. De door hem geconstateerde gedragingen lijken voedsel te geven aan de theorie dat hoe meer er geknoeid wordt, des te meer dit door de maatschappij wordt „aanvaard” en vergoelikt.

Het onderzoek van dr. Festinger draagt bij tot het verklaren van de voortdurende verschuiving en wijziging van de morele normen in de westerse wereld en van de afnemende betekenis van „zonde” in de ogen van de mens van vandaag. Dit is de reden waarom hoe meer mensen op seksueel gebied experimenteren, des te toegiever zij worden ten opzichte daarvan bij anderen.

Het proces van het minder de nadruk leggen op de importantie van zonde vindt geleidelijk plaats. Geleidelijk is de weerstand tegen zonde verzwakt en tenslotte afgebrokkeld. Wat eens als weerzinwekkend werd beschouwd, is nu „nog niet zo erg”. Wat eens onvoorstelbaar werd geacht, is nu voorstelbaar. Wat eens als slecht werd aangezien, wordt nu vergoelikt.

Neem bijvoorbeeld eens het probleem van de homosexualiteit. Eens werd het ronduit veroordeeld en legde de maatschappij er strenge straffen op. De laatste jaren wordt homosexualiteit evenwel steeds meer in de maatschappij aanvaard. In sommige kringen is het zelfs fatsoenlijk geworden.

Hetzelfde zou kunnen worden gezegd van sex vóór het huwelijk. Gedurende bepaalde perioden werd het door de maatschappij afgekeurd, hoewel de afkeuring altijd gradueel sterk varieerde. In onze moderne maatschappij zijn er velen die pleiten voor sex vóór het huwelijk. Psychiaters en psychoanalitici vergoelijken, ja verdedigen het vaak, en spotten met hen die van mening zijn dat het een zedelijk gedrag is dat afgekeurd dient te worden.

Naaktheid en pornografie, eens ontoelaatbaar, worden nu algemeen in films, tijdschriften en theaters tentoongespreid.

Maar is de wereld hierin te ver gegaan? Heeft de wereld, door de puriteinse taboes en restricties van de

Victoriaanse preutsheid en schaamte overboord te gooien, nu het andere uiterste van volledig hedonisme en teugelose onzedelijkheid bereikt?

Waar trekken we de scheidslijn? Hoe kunnen we weten wat het juiste en wat het verkeerde gedrag van de mens is?

Wat wordt als zonde beschouwd?

Knoeien met de inkomstenbelasting wordt in het algemeen niet als zonde beschouwd — maar zorgen dat je aan je trekken komt. Het stelen van een appel uit een fruitstalletje als je honger hebt, wordt niet als zonde beschouwd. Sommige mensen menen dat in tijden van uiterste nood alle eigendom gemeenschapsbezit is.

Tijdens de relletjes in Amerikaanse achterbuurten van enkele jaren geleden, toen jongelui tv-toestellen, radio's en fototoestellen „achterover drukten”, beschouwden zij dit niet als „zondigen”. Zij waren van mening dat zij recht op die dingen hadden en daarom namen zij tijdens de relletjes eenvoudig wat zij als rechtmatig het hunne beschouwden.

Sommige mensen bezien zonde meer in maatschappelijke zin. Het is niet een daad van de enkeling die tegen een ander mens wordt verricht, maar de daad van de ene maatschappelijke klasse tegen de andere. Zodoende worden de oorlog in Vietnam, het bombarderen van Cambodja, armoede en andere sociale misstanden soms als de zonden van de mensheid beschouwd.

In de westerse wereld is het begrip „zonde” uitgehold en verdraaid. Nu staat zonde bekend onder eufemismen als „afwijking van de klieren”, „asociale gedragingen”, „onwetendheid”, „neurose”, „erfelijke deficiëntie” of zelfs „van slechte smaak getuigend”. Sommige theologen lopen met een boogje om het probleem van de moraal heen en noemen zonde eenvoudig een „ziekte” van de geest of de ziel.

Wat zonde is

Blijkbaar is het voor zowel theoloog als leek moeilijk om zonde — wat dit dan ook moge zijn — nauwkeurig te omschrijven en het daarover eens te worden.

Laten wij eens een kijkje nemen in dat boek dat als de basis van de christelijke godsdienst wordt be-

schouwd. Wij noemen het de Bijbel.

De Bijbel omschrijft zonde gewoon als het overtreden van Gods wet — het schenden van Gods geestelijke zedenwet. „Ieder, die de zonde doet, doet ook de wetteloosheid, en de zonde is wetteloosheid” (1 Johannes 3:4; alle aanhalingen in artikel en kader zijn afkomstig uit de *Nieuwe Vertaling*).

Zonde is volgens de Bijbel God ongehoorzaam zijn en zijn geestelijke wet schenden.

Maar waarom gebruikt de Bijbel het woord „zonde” met de betekenis van overtreding van Gods wet?

Het woord „zonde” komt van het oudfriese *sende*. Het is verwant aan het oudhoogduitse *suntea*, en er bestaat verband met het Latijnse *sons*, dat „schuldig” betekent.

De oude Hebreeërs noemden het *chattah*, van de stam *chata*, dat betekent: „uitglijden”, „vallen” vandaar „dwalen”, „van de rechte weg afwijken”. Voor de Hebreeërs betekende zondigen: verkeerd doen, een fout maken, een overtreding begaan, het doel of de weg mislopen.

Wat is er zo slecht aan zonde?

In de eerste plaats kan zonde de mens aantrekkelijk toeschijnen. Zonde is verleidelijk, evenals een prostituee die haar lichaam tegen geld aan een man aanbiedt. Het lijkt genotvol. Maar „genot” ontleend aan zondigen slaat vaak om tot een nachtmerrie — misschien een uiteengevallen gezin, vervreemde kinderen, geslachtsziekte of het verlies van werk, nog afgezien van de geestelijke straf.

Zonde kan vergeleken worden met verslaving aan heroïne. De eerste injecties kunnen misschien puur hemels lijken, maar niet lang daarna is het leven van de verslaafde eraan verslingerd en is hij „hooked”. De sporen van de injectienaald op zijn uitgemergelde arm en de wanhopige blik in zijn glazige, sturende ogen getuigen van zijn miserabele toestand. Zonde is er dus met andere woorden de aanleiding van dat iemand het doel of de zin van het leven misloopt.

Zonde is daarom niet iets waaraan men stilzwijgend kan voorbijgaan. „Dwaalt niet,” schreef Paulus aan de Galaten, „God laat niet met Zich spotten. Want wat een mens zaait,

zal hij ook oogsten. Want wie op (de akker van) zijn vlees zaait, zal uit zijn vlees verderf oogsten, maar wie op (de akker van) de Geest zaait, zal uit de Geest eeuwig leven oogsten" (Galaten 6:7-8).

Iemand kan best *tijdelijk* van zonde „genieten". Paulus sprak van „tijdelijk van de zonde te genieten" (Hebreeën 11:25). Maar dat is niet van lange duur en er volgt een vreselijke straf op. Mozes wees op een eeuwige waarheid toen hij de mensen van zijn generatie waarschuwde: „... gij zult gewaar worden, dat uw zonde u vinden zal" (Numeri 32:23).

Zonde heeft het effect van een boemerang. Ze komt terug om de zondaar te achtervolgen. Ze eist vaak een zware tol, in het onderbewustzijn, en vaak ook bewust.

Wat miljoenen mensen niet inzien is dat Gods wet onverbiddelijk is, evenals de wet van de zwaartekracht. Als iemand die wet overtreedt en zondigt, heeft dit zijn weerslag en een straf volgt onmiddellijk. Iemand die de geestelijke wet van God schendt, heeft evenveel kans zich aan de straf

te onttrekken als iemand die de wet van de zwaartekracht tart en van een hoog gebouw afspringt.

De gruwelijkheid van zonde

Zonde heerst vandaag overal om ons heen. Het woord zelf mag dan niet zo vaak gehoord worden, maar zonde is zonde — erkend of niet. „Het is duidelijk, wat de werken van het vlees zijn: hoerij, onreinheid, losbandigheid, afgoderij, toverij, veten, twist, afgunst, uitbarstingen van toorn, zelfzucht, tweedracht, partijschappen, nijd, dronkenschap, brasserijen en dergelijke", zei de apostel Paulus. En hij gaf de ernstige waarschuwing aan hen die zich daaraan overgeven: „Waarvoor ik u waarschuw, zoals ik u gewaarschuwd heb, dat wie dergelijke dingen bedrijven, het Koninkrijk Gods niet zullen beërven" (Galaten 5:19-21).

De apostel Jakobus stelde het zó: „Indien gij echter de koninklijke wet vervult naar het schriftwoord: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf, dan doet gij wél. Doch indien gij met aanzien des persoons handelt, doet gij

zonde en wordt gij door de wet overtuigd van overtreding." Hij vervolgt met: „Want Hij, die gezegd heeft: Gij zult niet echtbreken, heeft ook gezegd: Gij zult niet doodslaan. Indien gij nu geen echtbreuk pleegt, maar wel doodslag, zijt gij toch een overtreder van de wet geworden" (Jakobus 2:8-11).

En wat is de weg die leidt naar vrede, geluk en voorspoed? Die weg kan worden samengevat in twee belangrijke geboden. Jezus Christus drukte het op deze wijze uit: „Gij zult de Heer, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten" (Mattheus 22:37-40).

De zonde neemt ons hart en onze geest — onze geheimste gedachten — geheel in beslag. Zij bepaalt onze gehele instelling, de gehele dag door, elk uur van ons leven, tegenover God en tegenover onze naaste. □

IS ZONDE „IN"?

Is zonde nog steeds een serieus iets? Overal waar je gaat of staat in de westerse wereld, temidden van de hippe subcultuur, in de scholen, in de binnenstad — overal wordt meer dan ooit gezondigd. Partnerruil en ontrouw nemen in populariteit toe. In de zakenwereld zijn fraude, diefstal, malversatie en vele andere vormen van bedrog en oplichting eerder regel dan uitzondering.

Op het oog gezien, is zonde helemaal „in". Voor miljoenen mensen is het je reinste levenswijze geworden. De cynicus zegt: „Het is een harde wereld. Vertrouw geen mens. Het is iedereen voor zichzelf. Vergeet het dus maar om goed te doen aan iemand anders. Stort je in de strijd en vecht! Jijzelf bent nummer één! Leg een ander in de luren voordat hij het jou doet." Zodoende raakt onze gehele samenleving doortrokken van corruptie en zonde onder hoog en laag. De gemene deler die aan onze hedendaagse wereld ten grondslag ligt is „zonde".

Maar maakt het werkelijk nog wel iets uit? „Wat zou het?" mag een ongetrouwd stelletje denken als ze samen naar bed gaan. Huichelarij is allerwege; ouders bezondigen zich aan driehoeksverhoudingen, zijn elkaar ontrouw of laten zich in met verdachte zakentransacties. „Waarom zou ik me goed gedragen?" vragen velen zich af. „Wees toch niet naïef. Uiteindelijk zal jij eronder lijden."

De profeet Jesaja had kennelijk onze maatschappij in gedachten, of een die er veel op leek.

Hij noemde ons kuipers en konkelars die spinnewebben van bedrog en misleiding weven — een natie van adders die gifslangen uitbroeden — een samenleving van misdadigers, moordenaars, echtbrekers en dieven. „Hun voeten snellen naar het kwade en haasten zich om onschuldig bloed te vergieten; hun gedachten zijn onheilsgedachten, verwoesting en verderf zijn op hun wegen. De weg des vredes kennen zij niet, en er is geen

recht in hun sporen..." (Jes. 59:7-8).

Lees dit gehele hoofdstuk eens. Lijkt het niet alsof de profeet een verreiker had waarmee hij helemaal tot in onze hedendaagse wereld kon kijken?

Zonde is ongetwijfeld „in" in onze hedendaagse wereld. De samenleving heeft evenwel uit het oog verloren dat elke zonde een overtreding van een geestelijke wet is een straf oplegt. God laat niet met zich spotten; iedereen zal dát oogsten wat hij gezaaid heeft.

Wanneer een samenleving in z'n geheel lichtvaardig over zonde denkt, is die samenleving in ernstige moeilijkheden geraakt. De schrijver van het boek Spreuken drukte dat kernachtig uit: „Gerechtigheid verhoogt een volk, maar zonde is een schandvlek der natiën" (Spreuken 14:34). Het schijnt dat de samenleving haar les maar slecht geleerd heeft sinds deze woorden bijna 3000 jaar geleden werden opgetekend!

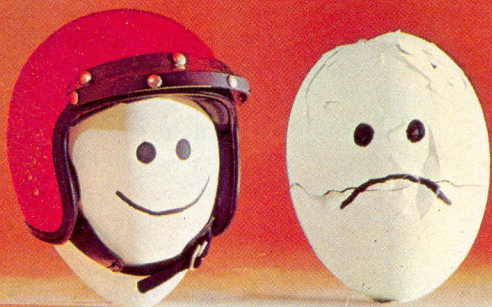
wat u kunt doen...

van pas komende tips voor u en uw gezin

• Waarom een helm dragen?

In Amerika heeft men op een motorrijwiel/kilometer-basis uitgerekend dat de kans dat een motorrijder in een verkeersongeluk de dood vindt, 20 maal zo groot is als voor een autobestuurder. Men stelde tevens vast dat in 70% van alle ongelukken met dodelijke afloop, waarbij motorrijwielen betrokken waren, de dood door hoofdwonden veroorzaakt werd. Er bestaan dus goede redenen om op een motor of bromfiets een helm te dragen.

Volgens een recente Amerikaanse studie die zich over 7000 ongelukken uitstreckte, lopen bij snelheden van minder dan 50 km/uur motorrijders die geen helm dragen, zeven keer zoveel kans aan hoofdwonden te overlijden dan motorrijders die wél een helm dragen. Boven de 50 km/uur zijn de kansen van rijders zonder helm om ten gevolge van hoofdwonden de dood te vinden driemaal zo groot als die van motorrijders die wél een helm dragen.

Mike Hendrickson — Plain Truth

• Asbest: een weinig bekend maar dodelijk gevaar voor de gezondheid

Men heeft asbest wel eens het „wondermineraal” genoemd. Dit ongewone, vezelachtig materiaal is haast onverwoestbaar. Het biedt weerstand tegen vuur, de

inwerking van zuren, basen en andere chemicaliën, en is vrijwel immuun voor vertering en verrotting bij zowel hoge temperaturen als bij een hoge vochtigheidsgraad. Geen wonder dat asbest in heel veel industrieën wordt toegepast. Asbest kan voor ongeveer 3000 verschillende doeleinden gebruikt worden, van dakbedekking tot kleding en remvoeringen in auto's toe.

Het is echter niet alles goud wat er blinkt. Asbest wordt nu genoemd als een directe oorzaak van talloze gevallen van longkanker en andere longaandoeningen. Arbeiders in de asbestindustrie en op scheepswerven, alsmede bouwvakkers en mensen die in andere bedrijven regelmatig met asbest omgaan, lopen bijzonder groot gevaar door asbest veroorzaakte longkanker en longziekten op te doen, omdat zij regelmatig asbeststof inademen. De uiterst kleine, onverwoestbare asbestvezels blijven in hun longen steken en veroorzaken een van de volgende ziekten: longkanker, mesothelioma (kanker van borst- en buikvlies, gewoonlijk met dodelijke afloop binnen het jaar), en asbestosis of stoflong (een ziekte die de longen aantast, waardoor de toevoer van zuurstof naar het bloed bemoeilijkt wordt).

Men heeft onderzoeken verricht die hebben aangetoond dat er tevens verband bestaat tussen asbest en kanker aan de slokdarm, maag, dikke darm en rectum.

Deze met asbest in verband staande ziekten zijn niet beperkt tot arbeiders die met asbestproducten omgaan. Ook van een aantal mensen die in de omgeving van scheepswerven en bouwprojecten wonen, waar men dikwijls gebruik maakt van asbest, heeft men aangetoond dat zij aangetast zijn door kanker en longaandoeningen die direct met asbest in verband staan. Het is zelfs mogelijk dat sommige algemeen gebruikte huishoudartikelen een gevaar kunnen vormen.

Glasvezelgordijnen bevatten asbest en beginnen bij voortdurend gebruik vaak te schilferen. Sommige soorten pannelappen bevatten dikwijls asbest en door het voortdurende wassen kan het asbest in de pannelappen beginnen te schilferen. Let ook vooral op tekenen van schilferen van de asbestplaatjes die u in de keuken gebruikt.

Zorg ervoor dat u geen slachtoffer wordt van een door asbest veroorzaakte ziekte. Als u in de asbestindustrie werkt of in uw bepaalde vak met asbest omgaat, gebruik dan een masker en andere beschermingsmiddelen. Vervang huishoudartikelen die asbest bevatten, wanneer zij beginnen te schilferen. Koop geen kleding waarin asbest verwerkt is.

— Patrick A. Parnell

Persoonlijk van

(Vervolg van pagina 1)

deur van Ethiopië en diens echtgenote. Verder waren aanwezig de ambassadeur van Afghanistan en echtgenote, en de oudste zoon van president Giri. Ik werd vergezeld van mijn dochter, mevrouw Beverly Gott-Armstrong, de heer en mevrouw Stanley Rader, en Osamu Gotoh, het hoofd van de subfaculteit voor Aziatische Studiën van Ambassador College.

Tijdens de maaltijd werd ik door beide ambassadeurs uitgenodigd hun land en vorst te ontmoeten. Er werd voorlopig afgesproken dat ik in mei Ethiopië zou bezoeken. Later werd die datum verlegd naar juni.

In die maand was ik weer naar onze campus in Engeland gereisd om de promotie aldaar voor te zitten. Vandaar zouden we doorreizen naar Jeruzalem, waarnaar diezelfde dag vijftientig studenten van alle drie onze academies waren vertrokken om twee maanden lang te werken aan de archeologische opgraving aldaar. Zoals de meesten van onze lezers weten, neemt Ambassador College samen met de Hebrew University en het Israëliësch Archeologisch Genootschap deel aan het aanzienlijke opgravingsproject dat uitgevoerd wordt vlak naast het Tempel terras (zie het weekblad *Time* van 3 september 1973).

Intussen was er per telex een tweede uitnodiging binnengekomen om de keizer in Addis Abeba te ontmoeten.

Tijdens een lunch te Jeruzalem waar verscheidene hooggeplaatste regeringspersonen en vertegenwoordigers van de universiteit aanzaten, kwam ter sprake dat keizer Haile Selassie tijdens de oorlog ruim twee jaar in Palestina had doorgebracht. Het bleek dat onze Israëliëse vrienden hem goed kenden.

Toevallig had men in onze archeologische opgraving een buitengewoon oude zegelring gevonden die meer dan 25 eeuwen geleden door Judese koningen was gebruikt. Het zegel stelde een leeuw voor, de „leeuw uit de stam

van Juda". Deze titel wordt door de Bijbel aan Christus gegeven, maar Haile Selassie beweert een rechtstreekse afstammeling van Salomo via de koningin van Scheba te zijn, en wordt vaak de „leeuw uit de stam van Juda" genoemd.

Onze Israëliëse vrienden dachten dat het een goed idee zou zijn, een vergrote foto van het zegel te maken, die in te lijsten en door mij aan de keizer te laten aanbieden, wat ook gebeurde. Onze vrienden aan de lunch vertelden mij tevens dat hoewel de keizer heel goed Engels spreekt en verstaat, hij zich evenals vele staats- hoofden via een tolk met mij zou onderhouden tijdens de audiëntie.

Tijdens mijn bezoek aan Jeruzalem werd ik tevens voor een persoonlijk onderhoud met president Katzir van Israël uitgenodigd.

Onze reis per vliegtuig, direct van Tel Aviv naar Addis Abeba, over de Straat van Tiran, de Golf van Akaba en de Rode Zee, met Saoedi-Arabië aan onze linkerhand en Egypte aan onze rechterhand, was werkelijk fantastisch te noemen.

Ethiopië is een bergachtig land in Noordoost-Afrika met een oppervlakte gelijk aan dat van de oorspronkelijke zes EEG-landen te zamen. Een groot gedeelte van het land bestaat uit hoogland, dat van 2000 m tot 3000 m oploopt. Addis Abeba ligt ca. 2500 m hoog en ik had enigszins moeite met ademen, vooral 's ochtends vroeg, vanwege de ijle lucht op die hoogte.

We kwamen om ongeveer half twee op zondag 17 juni in Addis Abeba aan. Ons gezelschap werd aan het vliegtuig opgewacht door de Ethiopische ambassadeur in India en echtgenote, die uit New Delhi waren overgekomen om ons te verwelkomen, alsmede de rector magnificus van de Haile Selassie University, en anderen.

Op deze reis werd ik vergezeld van de heer en mevrouw Rader, de heer Gotoh, en de heer en mevrouw Hunting. De heer Hunting is verantwoordelijk voor de financiële aspecten van ons werk in Europa en het Midden-Oosten. Mijn dochter was door het vele reizen zo vermoeid geraakt dat zij mij tijdens deze reis niet vergezeldde.

De hoofdstad Addis Abeba was

voor mij een openbaring. Over 't algemeen kan het een vrij moderne stad worden genoemd, met vrij veel moderne hoogbouw, en een groot aantal indrukwekkende openbare gebouwen. Hieronder bevinden zich het gebouw waarin het secretariaat van de Organisatie van Afrikaanse Eenheid (OAE) is gevestigd. Dit is een organisatie van Afrikaanse staten, die goeddeels tot stand is gekomen door toedoen van keizer Haile Selassie.

Andere indrukwekkende gebouwen zijn regeringsgebouwen, hotels, de universiteit en ziekenhuizen. Addis Abeba telt meer dan 900 000 inwoners en begint het miljoen te naderen.

Wij werden naar het vrij nieuwe Addis Abeba Hilton Hotel gereden dat een van de betere Hiltons is.

Maandagochtend was ik door kortademigheid gedwongen in het hotel te blijven, maar de heren Rader en Gotoh brachten een bezoek aan de rector magnificus van de universiteit ter voorbereiding van mijn bezoek aan de universiteit op woensdag.

Maandagavond hield de minister van Onderwijs en president-curator van de universiteit, Ato Seifu Mah-teme Selassie voor ons een receptie. De rector magnificus was uiteraard ook aanwezig evenals de meeste hoogleraren.

Maar nu kwam het hoogtepunt: de audiëntie bij de keizer. Ons gehele gezelschap was uitgenodigd, ook de heer Hunting en de dames. Dit was geheel onverwacht. Het was de eerste keer dat een van de dames of iemand anders dan de heren Rader en Gotoh me vergezeld had voor een ontmoeting met een staatshoofd. Voor hen was het dus een geheel nieuwe ervaring.

De audiëntie zou plaatsvinden dinsdagmiddag om half vijf. We kwamen op het vastgestelde tijdstip bij het Jubileumpaleis van de keizer aan, vergezeld van de rector magnificus van de universiteit en de minister van Onderwijs.

Wij werden door adjudanten een monumentale trap met een zwaar rood tapijt opgeleid. Een der adjudanten nam mij bij de arm en waarschuwde mij het „kalmjes aan" te doen gezien de ijle lucht en de vele traptreden.

Op de eerste verdieping aangekomen betraden wij een rijk versierd en bijzonder lang vertrek. Over de gehele lengte hiervan liep in het midden een breed, rood tapijt, en aan het einde ervan zat achter een tafel met bloemen de eenzame figuur van Zijne Keizerlijke Majesteit Haile Selassie. Ik ging ons gezelschap voor, de keizer tegemoet, die mij hartelijk begroette evenals de overige leden van ons gezelschap die een voor een aan hem werden voorgesteld.

Ik overhandigde de keizer toen een geschenk, gemaakt van Steubenkristal, alsmede de ingelijste foto van het 25-eeuwen oude zegel waarop een leeuw voorkwam, de „leeuw uit de stam van Juda”. Hij scheen hier erg mee in zijn schik te zijn, en ik vertelde hem over ons archeologisch project en onze wederzijdse Israëliëse vrienden.

De rector magnificus fungeerde als tolk. Ik stipte toen enkele dingen aan die de keizer en ik gemeen hebben. Wij zijn ongeveer even oud — hij is precies acht dagen ouder dan ik. Ik merkte evenwel op dat zijn gehoor beter leek dan het mijne. Wij zijn beiden lang getrouwd geweest en zijn nu weduwnaars. De keizerin overleed in 1962 en mijn vrouw in 1967, een paar maanden voor onze gouden bruiloft.

Vervolgens vertelde ik hem dat ik mijn stamboom heb vastgesteld en dat ook ik een rechtstreekse nakomeling van koning Salomo ben.

„WAAROM ZOU U NIET?” flapte de keizer er spontaan in 't Engels uit, zonder op de tolk te wachten.

Hierop barsten we allemaal in lachen uit. Hierna viel er voor de tolk weinig meer te doen.

In het begin van ons onderhoud had Zijne Majesteit mij gezegd, dat hij zeer wel wist, evenals andere mensen in de Ethiopische regering, dat ik de geestelijke leider van een wereldomvattend werk was. Gedurende de eerste vijftien minuten of zo van onze conversatie toonde hij de neiging om op alles wat ik zei commentaar te geven met een filosofische opmerking, vermoedelijk geïnspireerd door de Spreuken van Salomo die hij, naar het mij toescheen, voortdurend en toegewijd moet hebben bestudeerd.

De zakelijke inhoud van ons gesprek bewoog zich om de toestanden in de wereld en de daarmee in verband staande problemen, alsmede hoe wij door ons werk oplossingen en juiste waarden in praktijk brengen en een voorbeeld geven van DE WEG die leidt naar vrede en geluk. Wij doen dit zowel in de drie academies van Ambassador College als in de Kerk van God over de gehele wereld. Hij legde een intense belangstelling aan de dag voor mijn uiteenzetting van de twee tegenovergestelde filosofieën

Was het niet deze man, die er aanspraak op maakt een afstammeling van koning Salomo via de koningin van Scheba te zijn, die profeteerde dat als de fascistische legers er niet van weerhouden werden Ethiopië binnen te rukken, geheel West-Europa onder de voet gelopen zou worden?

of levenswijzen, die ik de weg van „NEMEN” noem die de wereld in praktijk brengt, en de weg van „GEVEN” die leidt naar vrede, geluk en succes.

„Filosofie, en moraalfilosofie”, aldus de keizer, „is lofwaardig, maar het is veel loffelijker de principes waarop de filosofie is gebaseerd in praktijk te brengen”. Hij zei zich ten volle bewust te zijn van de prestaties van onze twee instituten, door de weg die wij over de gehele wereld prediken, in praktijk te brengen.

Terwijl wij aan het praten waren, serveerden bedienden thee en koekjes. De keizer begon stukjes koek af te breken die zijn lievelingshond, een chihuahua die hij van Mao Tse-toeng had gekregen, direct opat. De gehele tijd dat wij er waren, rende de chihuahua door het vertrek op een manier die weinig twijfel overliet dat de hond van mening was dat hij, en niet de keizer, in het paleis de baas was.

De keizer liet uit niets blijken dat hij ons onderhoud wilde beëindigen, maar na zo'n drie kwartier vond ik de tijd gekomen om zulks te doen. Ik stond op en betuigde hem mijn dank voor de eer en het grote genoegen dat

ik gesmaakt had hem te ontmoeten. Daarop begiftigde Haile Selassie mij met een reeds gesigioneerde kleurenfoto van hemzelf, in een zilveren lijst waarop bovenaan de keizerlijke initialen prijkten. Hij gaf mij tevens een copie van deze foto, zonder autograaf, voor publikatiedoeleinden.

Toen kreeg ik een ware verrassing aangeboden. Uit een fraaie leren etui nam de keizer een buitengewoon mooie gouden armband, die hij mij overhandigde als een persoonlijk geschenk voor mijn dochter, die hij verwacht had te ontmoeten. In de armband was een munt van zuiver goud aangebracht, die 43 jaar geleden was geslagen ter gelegenheid van zijn kroning tot keizer.

Ik betuigde de keizer uiteraard mijn diepgemeende dank voor dit geschenk. Zodra ik in mijn kamer in het hotel was teruggekeerd, belde ik mijn dochter in Californië op. Ze zei dat ze de keizer onmiddellijk per telegram zou bedanken. De armband komt nu natuurlijk vaak ter sprake gezien de uitvoering ervan die van de hoogste klasse is. Hij werd geheel in Ethiopië uit inheems goud vervaardigd. Producten van de Ethiopische goudsmeedkunst behoren tot de beste ter wereld.

Die avond bood ik in een privé-zaal van het hotel een diner aan. Gasten waren de minister van Onderwijs, de rector magnificus en diverse functionarissen van de universiteit, andere voorname gasten en hun echtgenoten.

Woensdagmorgen 20 juni brachten wij een bezoek aan de universiteit dat twee à drie uur duurde. De rector magnificus leidde ons rond. Wij brachten tevens een hoogst interessant bezoek aan het bescheiden museum voor natuurlijke historie. Dit zou later van bijzondere betekenis blijken te zijn tijdens onze ontmoeting een paar dagen later met prins Bernhard, die grote activiteit aan de dag legt op het gebied van het in stand houden van in het wild levende dieren overal ter wereld.

Diezelfde dag was ik de eregast aan een lunch die door de Ethiopische ambassadeur in India werd aangeboden, en die bijzonder belangrijk bleek te worden. Hij had verder de ambassadeurs van 19 verschillende landen

KEIZER HAILE SELASSIE van Ethiopië bedankt Herbert W. Armstrong hartelijk voor diens gift, aangeboden tijdens een recente audiëntie ten paleize in Addis Abeba.

en hun vrouwen uitgenodigd. Aan mijn rechterzijde zat de ambassadeur van de Volksrepubliek China, die tijdens de lunch mijzelf, de heren Rader en Gotoh alsmede de Ethiopische ambassadeur in India uitnodigde voor een bezoek aan China, en een ontmoeting met premier Tsjoë En-lai, en misschien zelfs Mao Tse-toeng in het vooruitzicht stelde. De Chinese ambassadeur, Yu Pei Wen, heeft verscheidene belangrijke posten voor zijn regering bekleed, o.a. die van chef van het protocol te Peking.

De aanwezigen waren over verscheidene tafels verdeeld. Aan mijn tafel zaten, behalve de Chinese ambassadeur, de heer en mevrouw Rader, de Ethiopische ambassadeur in India en de echtgenote van de Nigeriaanse ambassadeur.

Men verzocht mij een korte speech voor dit uitgelezen gezelschap te houden. De gehele zaal gonsde van praten en gelach — iedereen was in een opgewekte stemming. Nadat ik een toast op de keizer van Ethiopië had uitgebracht, bracht ik naar voren dat we als het ware in een wereldvredeconferentie bijeen waren en het bewijs leverden dat zovele mensen van zovele landen in een vriendschappelijke sfeer konden bijeenkomen. Ik sprak maar kort, misschien zo'n zeven à acht minuten, over DE WEG NAAR WERELDVREDE — de levenswijze die door Gods wet wordt uitgedrukt. Ik sprak in het kort over de komende wereld van vrede — over de WERELD VAN MORGEN — het Koninkrijk Gods.

De volgende dag, donderdag, zouden wij vertrekken en wij waren van

plan in de vroege namiddag op het vliegveld te zijn. Die ochtend waren wij evenwel de speciale gasten van de keizer ter gelegenheid van de openbare promotie aan de universiteit die in het z.g. Grand Palace zou worden gehouden (dit is niet de residentie van de keizer vanwaaruit hij het land bestuurt). Wij zaten op een groot podium vooraan, meteen links van een verhoging waarop de rijk versierde gouden troon stond waarop de keizer zou plaatsnemen.

Ergens achteraan speelde een grote band. Na enig wachten kwamen de kandidaten binnen — een kleine 3000 — die de enorme gehoorzaal geheel vulden. De plechtigheid kon beginnen.

Toen ik later verslag van de gebeurtenissen aan vrienden uitbracht, beschreef ik hoe de keizer in een kleurrijk, koninklijk gewaad aan het hoofd van de processie van curatoren en senaat het gangpad af kwam lopen.

De heer Rader corrigeerde me. De kleine chihuahua liep aan het hoofd van de stoet! De keizer nam plaats op zijn troon en de chihuahua begon over het podium heen en weer te rennen om te laten zien wie het daar nu eigenlijk voor het zeggen had.

Aan onze linkerzijde zat het voltallige college van curatoren, en aan de andere kant van de troon zaten de hoogleraren en andere hoogwaardigheidsbekleders. Leden van het koninklijk huis zaten vlak voor ons. Het was een kleurrijk geheel, maar aangezien er zoveel kandidaten waren die ieder persoonlijk hun diploma van de keizer in ontvangst namen, werd het een tamelijk langdurige promotie. Terwijl de plechtigheid zich voortsleepte, gaf een functionaris mij fluisterend te kennen dat het niet zou misstaan als wij wilden weggaan, aangezien de promotie pas over ruim een uur afgelopen zou zijn.

Wij werden direct van het paleis naar de luchthaven gereden waar ons vliegtuig reeds startklaar gemaakt was. De Ethiopische ambassadeur in India en diens echtgenote waren op het vliegveld aanwezig om ons persoonlijk een goede reis te wensen.

We waren het er allemaal over eens dat de afgelopen vier dagen bijzonder nuttig en hoogst aangenaam waren geweest. □

Wat onze lezers schrijven

Oorlog

„Als overtuigd rooms-katholiek moet ik u prijzen om wat u schrijft in het septembernummer '73 over 'Een remedie tegen oorlog'. Hoe wáár is het wat u uiteenzet over: de gave van de vrije wil; ... dat de oorlog er niet noodzakelijk moet zijn, maar enkel het produkt, de vrucht van wetteloosheid is; ... dat het vertrouwen op God en het gebed van de rechtvaardige méér vermag dan alle oorlogstuig, inclusief kernwapens, te zamen.

„Ofschoon ik de inhoud van veel uwer artikelen ... moet afwijzen, wil ik u niet onthouden dat er van uw tijdschrift een sterke, positieve, opvoedende, kerstende invloed uitgaat.”

C.J.M.,
Den Haag

„Het artikel in uw blad *De ECHTE WAARHEID* (september 1973) van uw redacteur Ch.F. Vinson 'Een remedie tegen oorlog' heeft bij mij enige weerstand gewekt terzake de daarin aangehaalde relatie God-oorlog.

„In hetzelfde artikel wordt verwezen naar de boekjes *Waartoe bent u geboren?* en *De ideale wereld van morgen ... een blik in de toekomst*. In de hoop dat het lezen van deze boekjes mij kan helpen een beter begrip te verkrijgen met betrekking tot het verhandelde in bovenbedoeld artikel verzoek ik u om toezending van deze boekjes.”

P.G. v.d. W.,
Rosmalen

Gods Woord

„Mijn hartelijke dank voor de toezending van het tijdschrift *De ECHTE WAARHEID*, welk blad ik met zeer bijzondere belangstelling heb gelezen. De manier en uitlegging waarop Gods Woord hierin wordt belicht en behandeld is zonder meer inspirerend en leidt tot meer behoefte om zijn Woord aandachtig te bestuderen en na te leven. De tekst uit Jakobus 2:20: 'Geloof zonder werken is dood' (gelezen in het boekje *Wat is geloof?* van H.W. Armstrong) zou daarom veel meer in de kerken moeten worden begrepen en nagekomen.”

J.S.,
Uithuizermeeden

Abonnementsvernieuwing

„Tot mijn verbazing heb ik sedert enkele maanden *De ECHTE WAARHEID* niet meer ontvangen. Mijn vrouw en ik stellen geregelde toezending van uw blad buitengewoon op prijs. In deze tijd van ontwaarding van alle waarden is een magazine als de uwe van

onschatbare waarde. Het is ons ontgaan dat u een coupon voor verlenging van ons abonnement op de omslag hebt toegezonden. Deze omslag wordt in de regel automatisch verwijderd en in de prullemand gedeponneerd. Het zou goed zijn als u in uw blad erop wijst dat de abonnees op de mededelingen op de omslag moeten letten. Op deze wijze verliest u een aantal abonnees die wel degelijk in uw blad geïnteresseerd zijn. Wij danken u bij voorbaat indien u ons in het vervolg uw blad weer wilt toezenden.”

J.C.O.,
Terneuzen

Adempauze

„Het past me, u hartelijk dank te zeggen voor de regelmatige toezending van uw blad *De ECHTE WAARHEID*. Elke keer weer betekent het een adempauze voor mij in het veel te drukke leven van elke dag.

„Veel artikelen dwingen je tot nadenken. Ze confronteren je met feiten en gebeurtenissen, die óf als vanzelfsprekend en vaststaand worden aangenomen, óf feiten en gebeurtenissen die niet op tafel komen, waar zo weinig mogelijk over wordt gesproken, laat staan geschreven, terwijl die juist van essentiële betekenis zijn voor een werkelijk christelijk leven in deze onchristelijke wereld.

„Bovenstaande wil niet zeggen dat ik het altijd met alle artikelen eens ben, maar desondanks dragen de artikelen toch bij tot een fundamentele mening en opinie over een breed scala van onderwerpen.”

C.M.M.,
Middelburg

Goed nieuws

„Hetgeen u schrijft geeft me de kans eens stil te worden en na te denken over onze tijd. Soms sta ik een beetje ongelovig tegenover sommige teksten, omdat ik het zelf nooit zo zag als in *De ECHTE WAARHEID* en omdat men mij nooit het evangelie zo heeft getoond. Telkens weer ontdek ik dat de Bijbel een oplossing voor al onze problemen geeft en een fantastisch goed nieuws brengt.”

J.D.,
Boechout (België)

Waarheid

„In het begin dat ik *De ECHTE WAARHEID* toegestuurd kreeg, bekeek ik het allemaal zeer kritisch. Maar hoe meer ik uw boekjes las, hoe meer ik onder de indruk kwam van de objectiviteit waarmee alles geschreven werd. Nu weet ik dat u enkel maar één doel voor ogen hebt: de waarheid over het leven aan iedereen verkondigen. Werkelijk: *De ECHTE WAARHEID* heeft zijn naam niet gestolen. Een fantastisch initiatief waar ik u zeer dankbaar voor ben.”

F.C.
Brussel

De ECHTE WAARHEID

„Ik ben een student op de Salford University en ik ben erg bezorgd over het recente verval van morele waarden. I zag uw PLAIN TRUTH in de plaatselijke bibliotheek en was meteen verrast door de klaarheid en degelijkheid van het blad. Ik dank God voor het feit dat iemand de moed heeft het juiste gezichtspunt naar voren te brengen!”

Robert G.K.,
Londen

„Ik vind uw blad wel een van de origineelste bladen op christelijk niveau, daar het onderwerpen aanroert die actueel zijn en die dusdanig onder de loupe worden genomen, waardoor de lezers met een totaal zwart-wit tegenstelling geconfronteerd worden.”

J.T.,
Veendam

„Ik hecht een zeer groot belang aan uw blad en ik zou het niet gaarne willen missen. Er staat zoveel in om over na te denken en hoewel ikzelf gelovig ben en me met mijn parochie daadwerkelijk bezighoud, heb ik van u reeds het een en ander bijgeleerd en er zal nog wel meer bijkomen. Maar wat nog belangrijker is, ik heb ingezien en begrepen dat ik eigenlijk nog veel tekort kwam (en nog kom). Ik krijg ook een veel beter en vooral veel duidelijker inzicht in vele zaken die mij veel belang inboezemen, vooral wat de Bijbel en het evangelie betreft.”

J.A.J.,
Anderlecht (België)

„Met genoegen las ik twee nummers van uw blad, dat ik van een van onze heilssoldaten kreeg.

„Dit genoegen is gebaseerd op mijn dagelijks werk en mijn studie M.O. opvoedkunde. De mens van vandaag heeft een voorlichting nodig vanuit de Bijbel in confrontatie met de hedendaagse problemen. Dit vond ik in uw blad.

„Ten behoeve van mijn dagelijks werk, zou ik graag regelmatig uw blad ontvangen.”

J.C. v. N.,
Groningen

„Als trouwe lezer van uw prachtig tijdschrift *De ECHTE WAARHEID*, wil ik u mededelen hoezeer ik al geholpen ben door uw schriftuurlijke en wetenschappelijke analyse, uitleg en verklaringen aangaande vele anders moeilijke te begrijpen bijbelse onderwerpen.

„Uw magazine heeft er zeer toe bijgedragen mij een beter begrip te geven van vele dingen die mij vroeger door traditie en leer der kerk en vaders bijgebracht zijn, doch waarvan ik nu inziet dat ze veel afweken van de bijbelse waarheden.”

J. v.d. H.,
Amersfoort

EURONIEUWS

• EUROPA STAAT VOOR EEN DILEMMA

PARIJS

Het conflict in het Midden-Oosten heeft een fundamentele zwakte van de Europese Gemeenschap in een schel daglicht geplaatst.

Ingeklemd als het zit tussen de twee supermachten en gefrustreerd door een gebrek aan eenheid, heeft Europa blijk gegeven van zijn onmacht om in kwesties van levensbelang met beslistheid op te treden. Ondanks een verlate gezamenlijke verklaring een maand nadat de oorlog begon, heeft Europa tot zijn leedwezen ingezien dat het maar bitter weinig invloed ten gunste van vrede kan uitoefenen. De supermachten hebben weliswaar ook liebelangen in het Midden-Oosten, maar Europa verkeert in een totaal afhankelijke positie. Bijna negen tiende van de olie waarop de Europese welvaart steunt, is afkomstig uit het Midden-Oosten en Noord-Afrika. Wat gedurende het conflict in het Midden-Oosten de meeste indruk op de wereld heeft gemaakt is „de onmacht, de stilte en de afwezigheid van Europa”, aldus *L'Express*.

Europa bevindt zich evenwel niet alleen op politiek gebied in moeilijkheden. Veiligheid en monetaire problemen geven het eveneens ernstige zorgen. De wijze waarop Europa deze zaken zal aanpakken zal van doorslaggevende invloed op de toekomst zijn.

Europa bezorgd om eigen veiligheid

Recente taferelen op de tv van Nixon en Breznev die elkaar omhelzen, hebben geen bijval geoogst in Westeuropese hoofdsteden. Hoewel de USSR tegenover de VS de mond vol heeft over het verminderen van internationale spanningen, heeft de grote toevloed van sovjetstrijdkrachten langs de Westeuropese grenzen Europa begrijpelijkerwijs ongerust gemaakt. Toekomstige Amerikaanse troepenverminderingen en het terugschroeven van hun bewapening zouden een nieuw beleid van isolationisme kunnen inluiden. De „oude wereld” mag dan in Amerikaanse ogen een eerste verdedigingslinie zijn, maar de strijdkrachten van het Warschau-pact staan oog in oog met de West-Europeanen. Indien Europa zich niet duidelijk en eensgezind over zijn eigen veiligheid kan uitspreken, zal er in de behoeften die het op dit gebied heeft niet voorzien worden.

Monetaire aangelegenheden

Wij bevinden ons in de nadagen van de onbetwiste Amerikaanse economische opperheerschappij. De Europese Gemeenschap bezit ongeveer 70 miljard dollar aan deviezenreserves tegen 14 miljard voor de VS. De EEG

is het grootste handelsblok ter wereld. Toch is de Gemeenschap niet in staat de ware kracht van haar economie aan te wenden aangezien de monetaire eenheid van West-Europa belemmerd wordt doordat elke lid-staat zijn eigen munteenheid en monetair beleid handhaaft. De ene maand staat een der Westeuropese valuta op de nominatie gerevalueerd te worden. Een paar maanden later wordt het bedreigd met devaluatie — blootgesteld als het is aan de gezamenlijke druk van de valutaspeculanten. Tenzij West-Europa een monetaire unie in het leven kan roepen die levensvatbaar is, zal dit soort crisis zich blijven herhalen.

Politieke eenheid nog steeds geen realiteit

Tijdens de in 1972 te Parijs gehouden topconferentie hebben de EEG-landen zich gebonden tegen 1980 een „Europese Unie” gevormd te hebben. Meningingen over hoe de verwachte Europese politieke gemeenschap eruit zal zien lopen van land tot land uit elkaar. Sommige regeringen zijn van mening dat het onverstandig zou zijn zelfs maar vorderingen te maken op de weg naar politieke eenwording. Een zodanige Verenigde Staten van Europa zou tot stand komen onder uitermate grote Amerikaanse invloed, zo denken zij. Het is beter Europa te verenigen op onze manier, waarschuwen zij. Er is evenwel het gevaar dat als Europa te lang wacht, de kans bestaat dat het zijn toekomst meer beïnvloed zal zien door de schaduw van de Russische beer dan door de vleugels van de Amerikaanse adelaar.

Vereist: nieuwe instellingen

Vóór de toetreding van Engeland tot de EEG zei premier Heath tot onze correspondent in Londen dat Europa zijn eigen instellingen in het leven zal roepen om aan zijn eigen vereisten te beantwoorden. „Economisch gesproken is de Gemeenschap een geheel nieuwe schepping die nergens anders bestaat. Zodoende zal de politieke ontwikkeling van Europa eveneens een geheel nieuwe creatie zijn. Wij zullen het zelf moeten opbouwen.”

Nu Engeland een jaar lang lid is geweest van de EEG, begint de kwestie van het in het leven roepen van nieuwe instellingen zich naar voren te dringen. De problemen der Gemeenschap vragen eenvoudig om nieuwe instellingen, zodat Europa met één stem zal kunnen spreken. Slechts dan zal de Gemeenschap haar totale persoonlijkheid in wereldaangelegenheden kunnen laten voelen.

— David Price

KOMENDE ARTIKELEN

ZAL HET GEMENEBEST NA JANUARI 1975 UITEENVALLLEN?

Sommige waarnemers zijn van mening dat 1975 wel eens rampzalige gevolgen op economisch gebied voor de Gemenebestlanden zou kunnen inhouden.

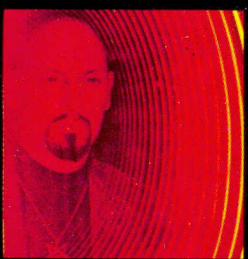
KUNNEN HIPPIE-COMMUNES WERKELIJK HUN IDEALEN WAARMAKEN?

Met een open brief aan onze lezers van een gewezen lid van een hippie-commune.

EUROPA: CATASTROFE EN HERLEVING

Deel 3 — Het Duitse rijk in de middeleeuwen.

„SATAN IS TERUG . . .”

in de vorm van het occultisme, aldus de massamedia. Maar mocht er een duivel bestaan, en zo hij teruggekeerd is, waar is hij dan al die tijd geweest?

Wij verzoeken onze lezers hun correspondentie te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE

Postbus 496

Arnhem

(Nederland)

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging graag zo spoedig mogelijk aan bovenstaand adres onder vermelding van het codenummer boven uw naam of, indien mogelijk, met instelling van uw adresstrookje.